

VAL McDERMIDOVÁ

Královna psychologického thrilleru je zpátky
s dosud nejmrazivějším románem

SPÁLENÉ VZPOMÍNKY

SPÁLENÉ VZPOMÍNKY

VAL
McDERMIDOVÁ

SPÁLENÉ
VZPOMÍNKY

Přeložila Radmila Damová

Mým přítelkyním od moře – díky,
že jste mě přijaly mezi sebe a daly mi domov

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Val McDermid

All rights reserved.

Z anglického originálu *Cross and Burn*
(First published by Little, Brown, 2013)

přeložila © 2014 Radmila Damová

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-142-2

Poděkování

Někdy v dětství nebo mládí jsem musela vykonat dobrý skutek. Nedokážu přijít na žádný jiný důvod, proč bych měla mít takové štěstí na pomocníky, kteří mi umožnili vložit tuto knihu do vašich rukou. Někteří z nich jsou odborníci, kteří mi věnovali svůj čas a odborné znalosti; jiní patří k mému zákulisnímu týmu; ti další svou pomocí značně překračují své profesní povinnosti.

Ráda bych poděkovala profesorovi Daveu Barclayovi za jeho znalosti o DNA; Catherine Tweedyové za fascinující odhalení tajemství otisků prstů; profesorce Sue Blackové za její neomylnou schopnost ohromit mě; i těm, kteří si přejí setrvat v anonymitě. Děkuji Marii Matherové, jejíž velkorysý dar kampani Million for a Morgue je důvodem, proč se na následujících stránkách objevuje její jméno.

Postavu vrchní inspektorky Alex Fieldingové poprvé vytvořil Patrick Harbinson pro *Drát v srdci*, televizní seriál založený na knihách s postavami Tonyho Hilla a Carol Jordanové. Přivlastnila jsem si ji pro své vlastní účely s laskavým svolením Coastal Productions.

Nehynoucí vděčnost Kiri, která mi organizuje život; Carolyn, která ho zkrášluje; Tonymu, který se o mé účetnictví stará chytře, ale poctivě; a ze všeho nejvíc Kelly, Cameronovi, bratrancům a sestřenicím a jejich mámám, kteří mě zachraňují přede mnou samou. Nemluvic o psovi.

A konečně velký hold profesionálům v knižním oboru: Jane a jejímu týmu u Gregory & Co, Davidovi Shelleymu a jeho lidem u Little, Brown, mé redaktorce Anne O'Brienové, Amy Hundleyové a jejím kolegům z Grove Atlantic a všem knihkupcům, knihovníkům a bloggerům, kteří napomáhají tomu, aby moje knihy našly čtenáře.

Mám to ale štěstí.

Nejtěžší věc v životě je poznat, který most přejít
a který spálit.

David Russell

Ale ty tu už nejsi, abys mě odvedla zpátky
do postele. Nikdo z vás tu není. Podívej se na sníh,
řekl jsem komukoli, kdo by mohl být poblíž. Je mi zima,
objala bys mě. Obejmi mě. Nech mě jít.

Robin Robertson,
Zima v Hammersmithu

1

Den první

Každé ráno při probuzení ho svrbělo tělo vzrušením. Dojde k tomu dneska? Potká ji konečně, svou dokonalou ženu? Samozřejmě věděl, která to je. Už pár týdnů ji sledoval, studoval její návyky, zjišťoval, kdo jsou její přátelé, vstřebával typické drobné projevy jejího chování. Jak si shrne vlasy za ucho, když usedne za volant svého autíčka. Jak rozsvítí všechna světla, jakmile vejde do svého opuštěného bytu.

Jak se snad nikdy nepodívá do zpětného zrcátka.

Hrábl po dálkovém ovládní a vytáhl žaluzie vysokých střešních oken. Z neporušené stěny jednotvárného šedého nebe vytrvale mrholilo. Děšť ovšem nerozfoukával žádný vítr. Jen neustále lilo. Za takového počasí se lidé schovávají pod deštníky, chodí se sklopenými hlavami, nevěnují pozornost okolí, jejich tváře zůstávají skryté bezpečnostnímu kamerovému systému.

První položku si může odškrtnout.

A je sobota. Nebude mít ujednanou žádnou pracovní schůzku, žádné domluvené jednání. Nikdo si nevšimne její neplánované nepřítomnosti. Nikdo nespustí poplach.

Druhou položku si může odškrtnout.

Sobota navíc obnáší značně zvýšenou nadějí, že ji její plány zavedou do míst vhodných pro jejich setkání. Někam, kde on bude moci postupovat podle prvních kroků svého pečlivě vypracovaného plánu, jak z ní udělat svou dokonalou ženu. Ať chce, nebo nechce. Jenže na tom, co chce ona, nezáleží.

Třetí položku si může odškrtnout.

Dlouze, pomalu se sprchoval, vychutnával si smyslné potěšení z doteku

teplé vody na své pokožce. Pokud se jí podaří odehrát karty správně, bude se sprchovat spolu s ním a příjemný zážitek se tak ještě prohloubí. Může den začít lépe, než že se nechá vykourit ve sprše? Takovou věc dokonalá žena pro svého muže s nadšením udělá. Tohle mu nikdy předtím nepřišlo na mysl a spokojeně si nápad připsal na seznam ve své hlavě. Ani tu první to nenapadlo, typické, další z jejich mnoha nedostatků, neschopnost vyhovět jeho vysokým nárokům.

Přidal si do seznamu další položku k odškrtnutí. Je důležité mít všechno řádně zorganizované.

Věřil v plánování, v přípravu a v zaujímání preventivních opatření. Kdyby někdo zvenčí sledoval, kolik času uplynulo od chvíle, kdy ho ta mrcha vypekla, mohl by si myslet, že svoje hledání vzdal. Takový člověk by se pěkně mýlil. Předně se musel vypořádat se spouští, kterou nadělala. To si vyžádalo absurdně velké množství času a on jí každou vteřinu z něj poskytoval velice nerad. Pak si musel vyjasnit své cíle.

Uvažoval, že by si to, co chce, zkusil koupit, tak jako to udělal jeho otec. Ale byť jsou asijské ženy poddajné, ukázat se s jednou z nich zavěšenou v podpaží by vysílalo nevhodnou zprávu. Křičelo by to o nedostatečnosti, perverzi, neúspěchu. Totéž platilo o nevěstách dodávaných přes agenturu ze států bývalého Sovětského svazu. Ten drsný přízvuk, chemicky odbarvené vlasy, zločinecké tendence hluboce zažrané jako špína – to není nic pro něj. S nějakou takovou se nemůžete promenovat před kolegy a očekávat respekt.

Pak prověřoval možnosti internetové seznamky. Problém spočíval v tom, že jste kupovali zajíce v pytli. A on nechce třít svůj pytlík o zajíce. Uchechtl se nad vlastní vtípností, nad tím, jak dovedně pracuje s jazykem. Věděl, že ho pro to lidé obdivují. Ale ještě větší problém s internetovou seznamkou viděl v minimu možností, kdyby se věc nevydařila. Protože jste za sebou nechávali stopu míli širokou. Být online skutečně anonymní vyžadovalo značné úsilí, dovednosti a zdroje. Riziko prozrazení ve zlomku vteřiny nepozornosti nebo při drobné chybičce bylo příliš vysoké, aby byl ochotný ho podstoupit. Takže kdyby to nevyšlo, nemohl by najít způsob, jímž by zaplatila odpovídající cenu za své selhání. Prostě by se vrátila ke svému starému životu, jako by se nic nestalo. Vyhrála by.

To nemůže dopustit. Musí existovat jiná cesta. A tak vytvořil svůj plán. Proto mu trvalo tak dlouho, než se propracoval až sem. Musel vyvinout strategii, prověřit ji ze všech možných úhlů a pak začít s průzkumem. A teprve teď je připravený k akci.

Oblékl si anonymní černé džíny z běžného prodejního řetězce a polo-košili, pečlivě si zavázal tkaničky pracovních bot s okovanými špičkami. Jen tak pro jistotu. Dole v přízemí si uvařil zelený čaj a schroupal jablko. Pak zašel do garáže znovu překontrolovat, jestli je všechno v pořádku. Mrazák je vypnutý, připravený přijmout svůj obsah, víko otevřené. Předem nastříhané proužky pásky visí spořádaně vedle sebe, přilepené k hraně poličky. Na karetním stolku leží v řadě vyrovnaná pouta, paralyzér, šňůra a role lepicí pásky. Oblékl si nepromokavou bundu a věci ze stolku uložil do kapes. Nakonec zvedl ze země kovový kufřík a zamířil zpátky do kuchyně.

Čtvrtou a pátou položku si může odškrtnout.

Naposledy se rozhlédl po garáži, zjistil, že sem posledně vnesl pár lístků ze zahrady. S povzdechem odložil kufřík a došel si pro smetáček a lopatku. To je práce pro ženskou, pomyslel si netrpělivě. Ale pokud dneska všechno poběží, jak má, brzy tu bude žena, která ji převezme.

2

Den dvacátý čtvrtý

Doktor Tony Hill si poposedl a snažil se vyhnout pohledu na její poničený obličej. „Co vám vytane na mysli, když v duchu zabloudíte ke Carol Jordanové?“

Chris Devineová, dosud formálně detektiv seržant Bradfieldské metropolitní policie, k němu naklonila hlavu, jako by chtěla vykompenzovat určitou míru nahluchlosti. „Co *vám* vytane na mysli, když v duchu zabloudíte ke Carol Jordanové?“ V jejím hlase postřehl záměrně škádlivý tón. Rozpoznal v něm snahu odklonit ho od tématu.

„Snažím se ke Carol v duchu nezabloudit.“ Přes veškerou Tonyho snahu se na povrch prodral smutek.

„Možná byste měl. Možná byste svoje pocity potřeboval prozkoumat víc než já.“

V pokoji se během jejich konverzace zešeřilo. Venku končil den, ale z místnosti jako by světlo unikalo rychleji. Protože ho nemohla vidět, bylo pro jednu bezpečné nehlídat si výraz obličej. Ten přímo protiřekl lehkosti Tonyho hlasu. „Nejste můj terapeut, víte?“

„A vy nejste můj. Pokud jste sem nepřišel jako přítel, nemám zájem. Jasně jsem jim řekla, že nehodlám marnit čas s poradcem. Ale to přece víte, ne? Dali vám vědět, jak to se mnou je. Jste ještě pořád člověk, na kterého se v případě nouze obracejí. Králík, co ho vytáhnou z klobouku, když jim selžou všechny ostatní triky.“

Je zvláštní, že v sobě Chris nechová větší zahořklost, pomyslel si. Být v její kůži, zuřil by. Bil by kolem sebe hlava nehlava, utrhoval by se na každého, kdo zůstal poblíž. „To je pravda. Víím, že jste odmítla spolupracovat s terapeutem, ale proto jsem za vámi nepřišel. Nejsem tu proto,

abych se k vám s radami pokusil proniknout zadními dveřmi. Přišel jsem, protože jsme staří známí.“

„To z nás ještě nedělá přátele.“ Hlas zněl dutě, slovům chyběla jakákoli živost.

„Ne. Já na přátelství zrovna nejsem.“ Překvapilo ho, jak snadné je mluvit upřímně před někým, kdo nemůže sledovat výraz ve tváři nebo řeč těla. O tomto fenoménu četl, ale dosud si ho nikdy nevyzkoušel na vlastní kůži. Možná by před svými nejnekompromisnějšími pacienty mohl nosit tmavé brýle a předstírat, že je slepý.

Vydala ze sebe krátké suché zasmání. „Dokážete ho docela slušně předstírat, když se vám to hodí.“

„To je od vás milé, že to říkáte. Kdysi dávno to kdosi nazval cestou k člověčenství. Ten výraz se mi zalíbil. Od té doby ho používám.“

„Kapku přeháníte, kámo. Co má to, jak dlouho se známe, společného s cenou ryb na trhu?“

„Patrně jsme si zbyli, řekl bych.“ Poposedl si na židli, nebyl mu příjemný směr, jímž se konverzace ubírá. Přišel sem, protože se chtěl ke Chris přiblížit, pomoci jí. Ale čím déle tu seděl, tím výrazněji se ho zmocňoval pocit, že tím, kdo potřebuje pomoc, je on. „Poté, co se usadil prach.“

„Podle mě jste přišel, protože doufáte, že rozmluva se mnou vám pomůže pochopit, co cítíte. Ať už cítíte cokoli,“ zdůraznila ostrým tónem. „Protože já jsem to koneckonců schytala za ni, ne? To je silnější pouto než jakékoli jiné za všechny roky společné práce.“

„A já si myslel, že psycholog jsem tady já.“ Byla to chabá reakce, sotva odpovídala síle její rány.

„Ani tak nemusíte být schopný dospět ke správnému závěru, co se vám odehrává v hlavě. Nebo případně v srdci. Je to komplikované, že, doktore? Chci říct, kdyby šlo o pouhý pocit viny, poradil byste si snáz, vidíte? Dávalo by to smysl. Ale tady jde o víc, že? Protože pocit viny má svou temnou stránku. Vztek. Přesvědčení, že prostě není fér, abyste plnou tíhu nesl vy. Pobouření, že na vás vybyl pocit odpovědnosti. Pocit nespravedlnosti pálí jako žáha, jako by se do vás vpalovala kyselina.“ Náhle zmlkla, šokována vlastním slovním obratem.

„Je mi to líto.“

Její ruce vylétly k obličejí, zastavily se pouhých několik milimetrů od lesklé rudé kůže, pozůstatku po pasti s nastraženou kyselinou sírovou, určené pro někoho jiného. „Tak co vám vytane na mysli, když v duchu zabloudíte ke Carol Jordanové?“ Nevzdávala se, její hlas teď zněl drsně.

Tony zavrtěl hlavou. „To nedokážu říct.“ Ne proto, že by neznal odpověď. Právě proto, že ji znal.

3

Paula McIntyreová chlapce poznala už zezadu. Koneckonců, je přece detektiv. Patří to mezi věci, které by měla zvládat. Zejména když dotyčná osoba nezapadá do kontextu. V takové situaci civilista selže. Bez kontextu obecně neuspěje. Jenže detektiv musí vytěžit maximum ze svého přirozeného talentu a vybrousit své dovednosti do té míry, že nikdy nezapomene podobu člověka, kterého jednou uvidí. Jo, jasně, pomyslela si. Další z mýtů šířených televizními poldy, kteří se zčistajasna rozpomenou, že jsou konfrontováni s čímsi známým.

Přesto chlapce poznala, dokonce z pouhého částečného profilu při úhlu, z jakého ho viděla, když se k němu přibližovala. Kdyby na stanici vstoupila služebním vchodem – zadními dveřmi z parkoviště –, byla by ho propásla. Jenže dneska je na Skenfrith Street první den a ještě nezná kódy dveří. Proto šla na věc jednoduše, zaparkovala v patrových garážích naproti přes ulici, dovnitř vstoupila předním vchodem a ocitla se za teenagerem, který rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu před recepčním pultem. Così v postavení jeho ramen a sklonu hlavy naznačovalo obranný postoj a napětí. Nikoli ovšem provinilost.

Zastavila se a snažila se pochytit, o co tu jde. „Chápu, co mi říkáte. Nejsem blbej.“ Chlapcův hlas zněl spíš zničeně než agresivně. „Jen po vás chci, abyste pochopil, že tohle je něco jinýho.“ Vypjal ramena, lehce jimi pokrčil. „Nejsou všichni stejný, člověče. Nemůžete všechny měřit stejným metrem.“ Přízvuk měl místní, ale přes veškerou snahu o hovorovou mluvu nepochybně patřil ke střední třídě.

Civilista za pultem zamumlal něco, čemu nerozuměla. Chlapec se začal pohupovat na bříškách chodidel, překypoval napětím, ale nemohl ho

nijak ventilovat. Nebyl to typ kluka, který kolem sebe začne kopat, postřehla okamžitě Paula. Neviděla ovšem důvod, proč by se chlapec nemohla pokusit uklidnit. Držet věci pod pokličkou není cesta, jak se dostat k jádru toho, co lidi trápí.

Paula vykročila vpřed a položila chlapci ruku na rameno. „Ty jsi Torin, vid’?“

Otočil se, zaskočený a plný úzkosti. Hustá kštice tmavých vlasů rámovala bledou pleť městského pubertáka, co málokdy vyjde ven. Obrovské modré oči, pod nimi temné kruhy, výrazný hřbet nosu, úzká ústa s nesusrodě růžovými rty, nad nimi nepatrný náznak čehosi, co se jednoho dne stane knírkem. Paula v duchu porovnávala výčet znaků se svou pamětí a odškrtała všechny jednotlivé položky. Omyl je vyloučen.

Napětí kolem chlapcových očí mírně povolilo. „Vás znám. Byla jste u nás doma. S tou doktorkou.“ Mračil se, zápolil s pamětí. „S Elinor. Z ambulance.“

Paula přikývla. „Přesně tak. Byly jsme u vás na večeri. Tvoje máma a Elinor jsou kolegyně. Já jsem Paula.“ Usmála se na drobného šedého mužika za pultem a vytáhla z kapsy bundy průkazku. „Detektiv seržant McIntyreová, oddělení pro vyšetřování vražd – tým vrchní inspektorky Fieldingové.“

Muž přikývl. „Vysvětluju tady tomu chlapci, že pro něj nemůžeme nic udělat, dokud jeho máma nebude pohřešovaná čtyřicet hodin.“

„Pohřešovaná?“ Paulina otázka zanikla v rozčilené reakci Torina McAndrewa.

„A já vysvětluju tomuhle...“, těžce dýchal nosem, „... tomuhle člověku, že nemůže posuzovat každý případ stejně, protože nejsou všichni stejní a moje máma nikdy nezůstává venku přes noc.“

Paula zas tak moc dobře Bev McAndrewovou neznala, ale hodně o vedoucí lékárny slyšela od Elinor Blessingové, své partnerky a vrchní odborné lékařky chirurgické a traumatologické ambulance v nemocnici Bradfield Cross. A nic z toho, co slyšela, neprotičilo neústupné jistotě Bevina syna. Což ovšem neoblomí toho civilistu za pultem.

„Promluvím si tady s Torinem,“ prohlásila kategoricky. „Máte tu výslechovou místnost?“ Muž pokynul hlavou ke dveřím na opačné straně bez-

útěšně holé čekárny. „Dík. Zavolejte, prosím, na oddělení vražd a oznamte vrchní inspektorce Fieldingové, že jsem dorazila na stanici a že co nevidět přijdu nahoru.“

Netvářil se dvakrát nadšeně, ale zvedl sluchátko. Paula ukázala palcem k výslechové místnosti. „Posadíme se a povíš mi, co se děje,“ řekla a vykročila.

„Tak jo.“ Torin šel za ní, šoupal po podlaze příliš velkými teniskami v typické přihrblé chůzi pubertáka, který si dosud plně nezvykl na rozměry vlastního těla.

Paula otevřela dveře maličkého kamrlíku, v němž se sotva našlo místo pro stůl a tři židle s kovovým rámem a křiklavým modro-černým vzorem polstrování. *Už jsem zažila horší*, pomyslela si a uvedla Torina k židli. Posadila se proti němu, vytáhla z kabely blok s perem zasunutým do jeho spirálového hřbetu.

„Tak dobrá, Torine. Což abychom začali od začátku?“

Ustrnutí na hodnosti detektiva konstábla bylo cenou, kterou Paula ochotně platila za členství v týmu pro závažné zločiny vrchní inspektorky Carol Jordanové. Proto jakmile jednotku zrušili, zažádala o první místo se třemi frčkami, které se u Bradfieldské metropolitní policie uvolnilo. Zkoušky na seržanta skládala tak dávno, až se obávala, jestli je nebude muset opakovat.

Zahájení práce v hodnosti detektiva seržanta si rozhodně nepředstavovala takhle. Předběžné výsledky by teď měly být mechanickou prací nějaké nižší šarže. Jenže takhle už to u policie chodí. Máloco proběhne tak, jak jste si představovali.

Zatemňovací žaluzie plnily přesně tu funkci, která se od nich očekávala. Což bylo dobře, protože ve tmě jako v pytli neprobudí klamně hry stínů vaši představivost. A Carol Jordanová rozhodně nepotřebovala, aby cokoli stimulovalo její představivost. Docela si vystačila sama se svou bez dalších podnětů.

Krvavá místa činu pro ni rozhodně nebyla ničím neznámým. Většinu jejího života v dospělosti provázely obrazy náhlé násilné smrti. Ocitala se tvář v tvář obětem mučení, banálního domácího násilí, které překročilo všechny meze, a sexuálního sadismu, jenž neměl pranic společného s fantaziemi lidí středního věku a střední třídy. Vyberte si libovolný brutální čin, Carol viděla jeho konečný výsledek. Občas jí na nějaký čas zahnal spánek, přivedl ji k lahvi vodky, aby se poněkud rozmázly kontury. Ale nikdy ne na víc než několik nocí. Vždycky naskočila Carolina potřeba spravedlnosti, přetavila hrůzu v podnět k aktivitě. Takové obrazy se pro ni staly motorem, který poháněl vyšetřování, motivací k předání vraha, aby čelil důsledkům svého činu.

Tentokrát to ovšem bylo jiné. Tentokrát nic neumenšilo sílu toho, co viděla. Ani čas, ani alkohol, ani vzdálenost. Jako by jí v poslední době hlavou ve smyčce neustále běžel film. Nebyl dlouhý, ale opakování neutlumilo jeho dopad. Podivné na věci bylo, že nešlo o pouhé přehrávání toho, co viděla. Protože v tom filmu byla i ona sama. Jako by někdo stojící přímo za ní držel v ruce kameru a natáčel trhavé domácí video nejhorších chvil jejího života, barvy byly lehce ujeté, úhly poněkud zkreslené.

Začínalo to tím, jak vešla do stodoly, pohledem přes její rameno na známý interiér s křbovým koutkem, stěnami z neomítnutého kamene

a trámy. Na pohovky, na nichž si kdysi hověla; na stolky, na něž odkládala noviny, jedla na nich, stavěla na ně skleničku s vínem; na stěny, na nichž visely ručně vyráběné výšivky, které obdivovala; na svetr, který na bratrovi nesčetněkrát viděla, ledabyly přehozený přes opěradlo židle. Na podlaze poblíž jídelního stolu, na němž zůstaly zbytky od oběda, leželo zmuchlané tričko. A u paty schodiště vedoucího na ochoz stáli dva uniformovaní policisté v reflexních vestách, jeden se tvářil zděšeně, druhý ustaraně. Varhánkovitá látka mezi nimi mohla být sukní. Znepokojivé, ale nikoli děsivé. Protože film nedokázal zachytit pach prolité krve.

Jakmile se však Carol přiblížila k dřevěnému schodišti, pohled kamery se stočil vzhůru, odhalil strop nad ochozem s ložnicí. Připomínal obraz od Jacksona Pollocka, jehož jedinou barvu palety tvořila červená. Krev, hrubá bílá omítka byla pokryta kapičkami, skvrnami a pruhy krve. V tu chvíli Carol věděla, že to bude skutečně velice zlé.

Kamera postupovala vzhůru schodištěm, zaznamenávala kašdický klopytavý krok. Napřed spatřila nohy a chodidla, jakoby mramorované krví, kapky a šmouhy na posteli a podlaze. Stoupala výš a uviděla krve zbavená těla Michaela a Lucy, připomínající bledé ostrůvky v šarlatovém moři.

Tady se film zastavil, zatuhl v jediném hrůzném políčku. Carolin mozek ovšem nepřestal běžet vpřed jen proto, že skončil film. V hlavě jí cirkulovala vina, jako když křeček obíhá v kole. Kdyby jen byla lepší policistka. Kdyby převzala záležitost do svých rukou, místo aby se spoléhala na to, že jí odpovědi dodá Tony. Kdyby Michaela varovala, že se na svobodě pohybuje muž, který má podle své zvrácené logiky důvod pomstít se jí. Kdyby, kdyby, kdyby.

Nic z toho se ovšem nestalo. A tak jejího bratra a ženu, již miloval, vrah podřízl ve stodole, kterou vlastními silami zrestaurovali. V místě se stěnami téměř metr silnými, kde měli plné právo cítit se v bezpečí. A nic v Carolině životě nezůstalo touto strašlivou událostí nedotčené.

Vždycky se seberealizovala především prací. V té, jak věřila, se projevovalo to nejlepší z ní. Poskytovala zjevný průchod Carolině inteligenci, nabízela místo, kde mohla zhodnotit svou urputnou odhodlanost. Schopnost vybavit si doslova a do písmene všechno, co slyšela, našla praktické uplatnění. Zjistila také, že má přirozený dar probudit v podří-

zených loajalitu. Carol byla pyšná na to, že je policistka. A teď se od toho všeho sama odstříhla.

V době vraždy Michaela a Lucy už jí běžela výpověď u Bradfieldské metropolitní policie. Chystala se zaujmout nový post jako detektiv vrchní inspektor Západní Mercie. Spálila za sebou mosty a bylo jí to jedno. Chystala se také zhluboka nadechnout a nastěhovat se do rozlehlého edvardovského domu ve Worcesteru, který Tony nečekaně zdědil. Ale i tenhle sen je pryč, Carolin osobní život se stal obětí brutálního vraha stejně jako život profesní.

Bez střechy nad hlavou a bez práce se Carol vrátila do domu rodičů. Podle oblíbeného mýtu je domov místem, kde vás přijmou, když selžou všechny ostatní možnosti. I tady se ve svém úsudku patrně zmýlila. Rodiče se od ní neodvrátili, tolik je pravda. Ani jí otevřeně nevyčítali cestu, kterou si zvolila. Tiché utrpení otce a matčina strohost ovšem pro Carol představovaly věčnou výčitku. Zhruba dva týdny se snažila, pak si znovu sbalila kufry a odešla.

Nechala tam jen milovaného kocoura Nelsona. Tony kdysi vtipkoval, že její vztah s černým kocourem je jediná fungující vazba v jejím životě. Bohužel se jednalo o příliš trefný zásah, aby ji to pobavilo. Jenže Nelson už značně zestárl. Byl příliš starý, aby ho strčila do přepravky a plahočila se s ním po celé zemi z místa na místo. A Carolina matka se ke kocourovi dokázala chovat laskavěji než k ní samotné. A tak Nelson zůstal a ona šla.

Ještě stále jí patřil byt v Londýně, ale už v něm nežila tak dlouho, že ho přestala vnímat jako domov. Navíc rozdíl mezi splátkami hypotéky a nájemným od dlouhodobého nájemníka jejího bytu byl jediný příjem, z něhož žila, dokud právníci neposbírali všechny zbytky Michaelova života. Takže jí zbývala jediná možnost.

Podle Michaelovy poslední vůle, když nežila ani Lucy, zdědila jeho nemovitý majetek Carol. Stodola byla psána pouze na něj, společný dům ve Francii patřil podle papírů zas Lucy. Proto se po soudním potvrzení závěti stala stodola jejím majetkem, s krví, duchy, se vším. Většina lidí by si najala úklidovou firmu, nechala znovu vymalovat vše, co nešlo vyčistit, a stodolu by prodala někomu zdaleka, kdo nezná nedávnou minulost místa.

Carol Jordanová není jako většina lidí. Byť zlomená a křehká, neztra-

tila odhodlanost, která ji protáhla předchozími katastrofami. A tak vymyslela plán. Tohle je pokus o jeho uvedení v praxi.

Odstraní veškeré stopy po tom, co se tu odehrálo, a promění stodolu v místo, kde dokáže žít. Směřuje tím k určitému usmíření. V hloubi duše takový výsledek nepovažuje za pravděpodobný. Nedokázala ovšem vymyslet nic jiného, k čemu by se mohla upnout, a tenhle projekt ji zaměstná. Těžká fyzická práce přes den jí v noci přinese spánek. A pokud nepomůže tohle, vždycky je tu lahev vodky.

Některé dny si připadala jako spisovatel sídlící v hobby marketu, její nákupní seznam byl liturgií nově objevených potřebných položek, rozvržený na stránce jako posloupnost haiku. Carol ovšem pochopila smysl zhuštěné poezie vylepšování domova a zvládla neznámé nástroje i nové technologie. Pomalu, ale nevyhnutelně smazávala fyzickou minulost místa. Netušila, jestli to její duši přinese úlevu. Kdysi dávno by se mohla zeptat Tonyho Hilla na jeho názor. Jenže tahle možnost už neplatí. Musí se prostě naučit být svým vlastním terapeutem.

Carol rozsvítila lampičku na nočním stolku a navlékla na sebe svou novou pracovní uniformu – otrhané špinavé džíny, čisté tričko a teplou kostkovanou košili, tlusté ponožky a nazula si pracovní boty s ocelovými špičkami. „Barbie stavitelka“, jak ji označil jeden z mužů středního věku, kteří často navštěvovali obslužný pult hobby marketu. Musela se usmát, byť třeba jen kvůli tomu, že nic už skutečnost nemohlo vystihnout méně.

Při čekání, než kávovar připraví nápoj, prošla hlavní prostorou stodoly a vyšla ven do rána, vnímala příslib deště z nízkého mraku, který halil vzdálené hory. Barva hrubé trávy vřesovišť se vyluhovala, teď, když podzim pomalu přecházel v zimu. Lesík na úbočí kopce měnil barvu, jeho paleta se přesouvala ze zelené v hnědou. Poprvé od jara mezi větvemi prosvítalo několik plošek oblohy. Brzy tu nezbude o moc víc než síťoví z holých větví, kopec přijde o svůj jediný kryt. Carol se opřela o zeď a vzhledla nahoru ke stromům. Zhluboka se nadechla, snažila se o klid a vyrovnanost.

Kdysi by se jí vysoce vyvinutým šestým smyslem, který talentované policisty varuje před problémy, zježily vlasy na šíji. Skutečnost, že si vůbec nebyla vědoma trpělivých očí, které sledují každý její pohyb, vypo- vídala o tom, nakolik se vzdálila staré Carol Jordanové.

Rob Morrison opět pohlédl na hodinky, pak vytáhl mobil a čas na něm překontroloval. 6.58. Pokud se nová šéfová chce první den v nové práci dobře zapsat, má to na minutku spočítané. Ovšem než si stačil pohovět ve své nadutosti, klapot podpatků na dlaždicích podlahy ho upozornil na příchod od dveří z ulice, nikoli z podzemního parkoviště. Otočil se a stála tam, pláštěnka se jí leskla dešťovými kapkami, boty měla pocákané blátem. Marie Matherová, jeho nový protějšek. Ředitelka marketingu, zatímco on je ředitelem operací.

„Dobré ráno, Robe.“ Přehodila si tašku s laptopem přes rameno, na kterém jí už visela kabelka, uvolnila tak ruku k potřešení si pravici s ním. „Díky, že jste si našel čas, abyste mi pomohl zabydlet se tu.“

„Můžeme rovnou vykročit správnou nohou.“ Vymáčkl ze sebe polovičatý úsměv, který jeho tvář zbavil kyselosti. „Když už máme být zapřáhnutí vedle sebe do stejného koňského postroje a táhnout vpřed mohutný kočár Tellit Communications.“ Vychutnal si záblesk překvapení, když se extravagantnost jeho sardonické poznámky vstřebala. Rád narušoval obecný předpoklad lidí, že člověku, který řídí operační stránku společnosti mobilních telefonů, musí být kulturnost cizí. „Vy jste nepřijela autem?“

Vytřepala poprašek deště z hustých světlých vlasů a pokynula hlavou směrem k ulici. „Bydlíme pouhých pět minut chůze od konečné tramvaje, takže si vždycky najdu místo. Je to mnohem příjemnější začátek dne než se probíjovat dopravou v době ranní špičky.“ Když se usmála, nakřčila nos, jako by ucítila něco lahodného. Co se týče estetické stránky věci, je podle Roba výrazným vylepšením oproti Jaredu Kamalovi, jejímu předchůdci. „Tak jak správně začít?“

„Vyřídíme vaše bezpečnostní oprávnění. Pak vás vezmu nahoru na hlavní poschodí a poskytnu vám prohlídku s výkladem.“ Už jak mluvil, manévroval s ní k bezpečnostní kontrole, ruku na jejím lokti, vnímal výrazné květinové aroma, které se jí drželo i přes cestu tramvají a bradfieldský děšť. Pokud bude po pracovní stránce stejně dobrá, jako dokázala tohle místo prozářít, Robův pracovní život se exponenciálně zlepší.

O chvíli později se vynořili z výtahu rovnou na hlavní patro prodeje. V tuto denní dobu se tu svítilo velice spoře. „Zaměstnanci sami ovládají světla svých stolů. Dodává jim to iluzi vlastní kontroly nad věcmi a my zároveň snadno a rychle zjistíme, kdo skutečně pracuje.“ Rob vykročil do místnosti.

„Někdo přišel hodně brzy.“ Marie pokynula ke kuželu světla ve vzdáleném koutě.

Rob se podrbl na bradě. „To je Gareth Taylor.“ Naaranžoval rysy obličeje do standardního soucitného výrazu. „Nedávno přišel o rodinu.“ Osobně na Garethův žal zahlížel. Nejvyšší čas hnout se z místa, začít žít. Rob ovšem věděl, že v tomhle ohledu je v menšině, a tak při klábosení u stojanu s vodou raději mlčel, spokojil se s občasným souhlasným zamručením, když některý z kolegů spustil výlev na téma „chudák Gareth“.

Mariin obličej změkkl. „Chudák chlap. Jak k tomu došlo?“

„Bouračka. Žena a dvě děti, všichni na místě mrtví.“ Rob pokračoval dál, ovdovělému kolegovi nevěnoval jediný pohled.

Marie se krátce opozдила, pak Roba dohnala. „A to je tady už takhle brzo po ránu?“

Rob pokrčil rameny. „Prý je radši tady, než aby doma civěl do zdi. Já proti tomu nic nenamítám. Tedy, bude to tak tři čtyři měsíce, co se to stalo.“ Obrátil se a věnoval jí ponurý úsměv. „Nicméně, pokud začne vyžadovat peníze za přesčasy, jsme namydlení.“

Marie ze sebe vydala neurčitý zvuk a vstoupila za Robem do velkoryse pojatého odděleného prostoru v zadní části místnosti. Stůl, dvě židle. Dvě bílé tabule a koš na papír. Rob se cynicky uklonil. „Domove, sladký domove.“

„Alespoň je to slušně velká místnost.“ Marie odložila laptop na stůl,

zastrčila kabelku do šuplíku a pověsila si kabát na háček na zadní straně dveří. „Tak a teď všechno pěkně popořádku. Kde je káva a jak to s ní funguje?“

Rob se usmál. „Pojďte za mnou.“ Vyvedl ji zpátky do hlavní kanceláře. „Od Charyn u pultu vepředu si koupíte žetony. Pět za libru.“ Když se přiblížili k pracovišti Garetha Taylora, zář jeho svítidla odhalila v neda-
lekém zastrčeném výklenku dveře. Vedly do místnůstky vybavené dvěma kávovary. Rob ukázal na řadu nádobek obsahujících malé plastové tobolky. „Vyberete si svůj oblíbený druh jedu, vložíte tobolku do přístroje a zaplatíte za ni žetonem.“ Zalovil v kapse kalhot a vytáhl červený kotouček. „Svou první kávu si dejte na mě.“ Podal jí žeton, jako by jí prokazoval nesmírnou čest. „Nechám vás, abyste se s tím obeznámila.“ Pohlédl na hodinky. „Potřebuju vyřídit ještě jednu dvě věci, než sem vletí ty hordy. Na půl devátou jsem domluvil schůzku s klíčovými zaměstnanci v malé konferenční místnosti. Zeptejte se, koho chcete, každý vás tam navede.“

A bylo to. Zmizel, nechal Marii o samotě s velkým výběrem nápojů. Zvolila si cappuccino a výsledek ji příjemně překvapil. Vrátila se do hlavní kanceláře, kde teď už svítila tři nebo čtyři pracoviště. Rozhodla se, že se začne seznamovat se svými lidmi, a vyrazila směrem ke Garethu Taylorovi, vědomě nasadila příjemný úsměv.

Když se přiblížila, vzhlédl, ve tváři překvapený výraz. Jeho prsty létaly nad klávesnicí, a když zabočila k jeho příčkami vymezenému pracovnímu místu, nabyla dojmu, že se obrazovka právě čerstvě obnovila. Zdá se, že se Tellit podobá všem místům, v nichž Marie kdy pracovala, kde mají zaměstnanci pocit, že si připisují body k dobru za práci na vlastních věcech v čase patřícím společnosti a na jejich pracovních prostředcích. Lidská přirozenost, všude je to stejné. Tato tendence Marii neznepokojovala, pokud produktivita práce zůstávala přijatelná a nikdo volnosti nezneužíval.

„Nazdar. Já jsem Marie Matherová. Nová marketingová ředitelka.“ Napřáhla k němu pravici.

Gareth ji přijal bez sebemenšího nadšení. Ruku měl chladnou a suchou, stisk pevný, ale ne agresivní. „Došlo mi, kdo asi budete. Já jsem Gareth Taylor, jeden z pěšáků u monitoru a telefonu.“

„Raději na vás myslím jako na zaměstnance v přední linii.“

Gareth povytáhl obočí. „To na realitě nic nemění.“

„Jste tu brzo.“

Zavrtěl hlavou, povzdechl si. „Poslyšte, vím, že vám Rob to podstatně určitě řekl. Chození do práce je v současné době jediná smysluplná věc v mém životě. Netoužím po soucitu. Nejsem žádný kňoural stylu ‚politujte mě, zemřela mi žena‘. Chci jen, aby mě všichni nechali v klidu si vyřešit svoje věci po svém, jasné?“ Hlas měl napjatý frustrací. Mohla se jen dohadovat, nakolik těžké pro něj při tak zničující ztrátě musí být vyrovnávat se s dobře míněným vměšováním ostatních.

Marie se naklonila dopředu a zahleděla se na Taylorův monitor. „Rozumím a respektuju to. Tak na čem pracujete?“

Doufala, že se alespoň pousměje. Místo toho se zamračil. „Neporozumíte ničemu z toho, dokud se tu trochu nerozkoukáte. Zavádím strategie k nalákání starších uživatelů internetu na dlouhodobé smlouvy. A myslím si, že na to jdeme špatně. Možná se ke mně budete chtít vrátit a probrat to se mnou, až se dostanete do tempa.“

Garethova příkrá odpověď se dala chápat dvěma způsoby. Prozatím si Marie zvolila ten, kterým se vyhnula konfrontaci. „Už se na to těším.“ Napila se cappuccina. „Vždycky si ráda vyslechnu lidi ze svého týmu.“

Dnes večer, až se uvolněně usadí se sklenkou vína, zatímco Marco bude připravovat večeři, s chutí mu toto setkání vyličí. A pak, jako to často dělávají, se z legrace vsadí, jak bude vycházet s novými kolegy. Získá si Garetha, nebo je odhodlaný udržet si odstup? Překročí Robova zjevná touha flirtovat patričné meze až k hranici, kdy bude Marie nucena obrátit se na osobní oddělení? Rádi si Markem pohrávali se spekulacemi, občas dokonce vyfantazírované životy z pracoviště využívali k okořenění hrátek v ložnici.

Je to neškodná švanda, pomyslela si Marie. Naprosto neškodná.

6

Paula okamžitě podchytila Torinovu adolescentní neschopnost skrývat vlastní obavy. Naštěstí pro ni snaha uchovat si klidnou tvář od něj vyžadovala víc dovedností a úsilí, než dokázal zvládnout. Za normálních okolností by mu nabídla něco k pití na uklidněnou, jenže Skenfrith Street pro ni bylo zatím neznámé území a netušila, jak dlouho by jí trvalo, než by něco sehnala. Poslední, po čem toužila, bylo nechat novou šéfovou čekat déle, než je nezbytně nutné.

Technicky vzato by před Torinovým výsledkem měla sehnat takzvanou vhodnou dospělou osobu. Usoudila ovšem, že sama je vhodná víc než dost. A nehodlá chlapce vyslyšet kvůli žádnému zločinu. Paula na Torina vyčkávavě pohlédla. „Kdy ses začal bát, že by něco mohlo být v nepořádku?“

„Nevím to přesně.“ Mračil se.

„V kolik hodin se máma obvykle vrací z práce?“

Trhl jedním ramenem. „Kolem půl šestý, ale někdy cestou domů nakupuje, pak to bejvá spíš tak ve čtvrt na sedm.“

„Takže by se dalo říct, že sis začal dělat starosti dejme tomu kolem sedmé?“

„No, nedělal jsem si zrovna starosti. Spíš jsem se divil. Ne že by neměla žádněj život. Občas si vyrazí s některou z kamarádek na pizzu, do kina a podobně. Jenže když se někam chystá, tak mi o tom obvykle řekne předem. Ráno. Nebo mi pošle esemesku, pokud jde o něco, no, spontánního.“

Paulu to nikterak nepřekvapilo. Bev McAndrewová jí připadala jako rozumná ženská. „Tak jsi jí napsal esemesku?“

Torin přikývl, hryzal si koutek spodního rtu. „Jo. Jenom co budu mít k večeři, kdy se vrátíš, a tak, víte?“

Standardní starosti pubertáka. „A ona na ni nezareagovala?“

„Ne.“ Vrtěl se na židli, pak se nahnul dopředu, opřel si lokty o stůl, sepjál ruce. „Nevěděl jsem, co si mám počít. Nedělal jsem si vlastně starosti, byl jsem spíš nasranej.“ Pohlédl na ni odspodu, ověřoval si, jestli mu před policistkou projde neslušné slovo.

Paula se usmála. „Nasranej a hladovej, hádám.“

Torinova ramena se o stupínek dva uvolnila. „Jo. To taky. Tak jsem nakouk do ledničky – z předchozího večera tam zbyl kus masového koláče, tak jsem ho zdlábnul. A máma se furt neozjevala.“

„Nezavola jsi některé z jejich kamarádek?“

Lehce ucukl hlavou dozadu, nechápal to. „Jak bych mohl něco takového udělat? Neznám jejich telefonní čísla. Všechny má máma v mobilu, nikde není nic zapsaného. Většinou ani neznám jejich příjmení.“ Máchl rukou ve vzduchu. „Těžko bych hledal ‚Dawn z práce‘, ‚Megan z posilovny‘ nebo ‚Lauru, co jsem s ní chodila do školy‘.“ Uvědomila si, že má pravdu. Dřív si policisté prohlédli adresář pohřešovaného, jeho diář, seznam čísel vedle telefonu. Teď všichni nosili celý svůj život s sebou, a když zmizeli, zmizely i prostředky k jejich nalezení.

„Nemáš žádné příbuzné, kterým bys mohl zavolat?“

Torin zavrtěl hlavou. „Babička s tetou Rachel žijou v Bristolu. S tátou máma letos nemluvila a stejně zrovna slouží turnus v Afghánistánu. Je armádní doktor.“ Paula zaregistrovala náznak hrlosti.

„A co práce? Nenapadlo tě zavolat k ní do práce?“

Zatvářil se naštvaneč. „Telefonáty zvenčí přijímají jenom během otvírací doby. Večer lékárna funguje jen pro předpisy z nemocniční pohotovosti. I kdybych tam zavola, nikdo by telefon nezvednul.“

Paula se v duchu vrátila k vlastním pubertálním létům a dohadovala se, jak vynervovaná by asi byla, kdyby její seriózní a uctyhodní rodiče zničehonic bez vysvětlení zmizeli. Říkala si, že za daných okolností si Torin vede velice dobře. Nepřestává se ovládat tváří v tvář otázkám, které mu nejspíš připadají nesmyslné a které v jeho očích nalezení matky jen zdržují. Právě vcítění se do pohledu druhých Paule pomohlo rozvinout

dovednosti vyšetřovatele. Teď musí Torina udržet na své straně, vzbudit v něm dobrý pocit, že se o jeho překérní situaci někdo zajímá, vytáhnout z něj dostatek informací, které by ve svém výsledku byly užitečné.

„Tak co jsi udělal?“

Torin rychle a zuřivě mrkal. Studem nebo rozčilením, čím z toho, nedokázala Paula rozhodnout. „Sedl jsem si k Xboxu a hrál Minecraft, dokud jsem nebyl natolik unavený, abych usnul. Nic jiného jsem vymyslet nedokázal.“

„Tos dobře udělal. Spousta lidí tvého věku by zpanikařila. A jak proběhlo dnešní ráno?“

„Probudil jsem se ještě dřív, než zadrnčel budík. Napřed jsem si myslel, že mě vzbudilo, jak máma přechází po bytě, jenže to nebyla pravda. Došel jsem do jejího pokoje, ale postel byla nedotčená.“ Znovu se kousal do rtu, tmavé oči ztrápené. „Nepřišla domů. A takový věci prostě nedělá. Máma jednoho mého kámoše kolikrát zůstane přes noc venku, aniž by mu o tom řekla. A ten debil u pultu tady, hned je na něm vidět, co si myslí. Chudák kluk, jeho máma je šlapka a on je jediný, kdo o tom neví.“ Teď se rozjel, slova klopýtala jedno o druhé. „Ale já vám povídám, moje máma taková není. Vážně ne. Vůbec. Není. A navíc u nás doma platí jedno pravidlo. Vždycky, když si jeden z nás uvědomí, že se opozdí, pošle tomu druhému esemesku. Jako třeba když mi ujede autobus nebo když nás něčí rodiče vyzvednou pozdějc. Nebo když mámu něco zdrží v práci. Cokoli.“ Náhle mu došla pára.

„A tak jsi přišel sem.“

Ramena mu poklesla. „Nic jiného mě nenapadlo. Ale vám tady je to fuk, co?“

„Kdyby mi to bylo fuk, neseděla bych tu s tebou, Torine. Obvykle předtím než začneme vyšetřovat zmizení pohřešované osoby, čekáme čtyřicet hodin, to je pravda.“ *Pokud v celkovém obraze nefiguruje snadno zranitelná osoba.* „To ovšem neplatí, pokud jde o někoho, jako je tvoje máma, kdo se stará například o dítě nebo starou osobu. Teď potřebuju sepsat pár údajů o tobě a tvé mámě, abych mohla spustit akci.“

Paulina slova přerušilo zaklepání na dveře. Než stačila zareagovat, strčil hlavu do dveří úředník od přepážky. „Vrchní inspektorka Fieldingová

chce vědět, jak dlouho vám to bude trvat.“ Rozhodně se nenamáhal zakrývat sebeuspokojení.

Paula ho s politováním vyprovodila ze dveří. „Vyslýchám svědka. To je náplň mé práce. Vyřídte, prosím, vrchní inspektorce, že přijdu, jakmile tu skončím.“

„Vyřídím váš vzkaz.“

Když se dveře zavíraly, doprovodil Torin muže pohrdavým pohledem. „Teď máte průser, co? Kvůli tomu, že se se mnou bavíte?“

„Dělám svou práci, Torine. Na tom záleží. A teď budu potřebovat několik informací o vaší rodině.“

Nezabralo to moc času. Torinovi je čtrnáct. Je žákem školy Kenton Vale. Bev je třicet sedm, pracuje jako vedoucí lékárny nemocnice Bradford Cross, před osmi lety se rozvedla s Tomem, který v současné době slouží v Camp Bastianu. Torin a Bev bydlí v jedné polovině dvojdomku v Bradfieldu, ve čtvrti Kenton, na Grecian Rise 17. Není znám žádný důvod, proč Bev není tam, kde by měla být. V minulosti se u ní neprojevila žádná duševní choroba ani nepodléhá depresím. Neexistují žádné známé finanční tlaky kromě těch, s nimiž se v současné době setkává každý, kdo pracuje ve veřejném sektoru.

Paula si poznamenala čísla mobilů matky i syna a odložila pero. „Máš u sebe máminu fotku?“

Torin neklidně manipuloval s mobilem, pak ho otočil displejem k ní. Paula na obrázku Bev poznala, což by se o většině snímků ze smartphonu říct nedalo. Fotka, zjevně pořízená na slunečné pláži, zabírala jen hlavu. Husté světlé vlasy, tmavě modré oči, oválný obličej s pravidelnými rysy. Pěkná, ale nikoli výjimečně nádherná, obličej zrovna ožil radostným úsměvem, zdůraznil vrásky od smíchu. Obrázek Paule připomněl, že jí Bev přišla atraktivní. Ne že by po hostitelce večera přímo zatoužila. Spíš si jen tak v duchu přiznala, že Bev je její typ. Stejně jako Carol Jordanová. Určitá kombinace rysů plavovlasých žen vždycky upoutala její pozornost. A co je zajímavé, doktorka Elinor Blessingová do tohoto typu nezapadá. Paula si uvědomovala, že její partnerka je krásná, srdce jí vždycky poskočilo při pohledu na její jemné černé vlasy se stříbrnými pramínky a smích v šedých očích. Ale nebyl to Elinorin vzhled, co Paulu při prvním setkání

upoutalo. Byla to její laskavost, která pokaždé triumfovala nad světlými vlasy. Takže ano, našla se chvíle, kdy Paula ocenila Bevinu přitažlivost. A pokud ji vnímala ona, pravděpodobně nebyla jediná.

„Mohl bys mi tu fotku poslat mailem?“ Přetočila blok na čistou stránku, napsala na ni číslo svého mobilu a mailovou adresu, vytrhla list z bloku a podala ho Torinovi. „Nemá máma nějaké jizvy, mateřská znaménka, tetování? Usnadnilo by to hledání v místních nemocnicích v případě, že by se stala obětí nehody a přivezli ji tam bez kabelky.“

Pohlédl na papír, který mu Paula předala, pak se jejich pohledy znovu setkaly. „Na levém rameni má vytetovanýho ptáčka, salašníka. A na pravém kotníku jizvu, měla ho zlomenej, museli jí do něj dát šroub.“

Paula si rychle zapsala poznámku. „To nám moc pomůže.“

„Co ohledně mámy uděláte?“

„Vyřídím pár telefonátů. Promluví si s jejími kolegy.“

„A co bude se mnou?“

To byla dobrá otázka. Torin je nezletilý a Paula moc dobře věděla, že by měla zavolat na sociálku a předat Torina některé z pracovník. Jenže Bev by mohla situaci zvratit a dokázat, že Pauliny obavy byly neopodstatněné. Ještě pořád se může objevit, vyvedená z míry a plná rozpaků po nečekané veselé noci. A zastavit spuštěný proces se sociálními pracovníky by pak pro matku i syna představovalo hotové martyrium. Bev by získala cejch špatné matky a Torin označení „ohrožený“. Mohlo by to mít dopad i na Bevinu práci. Tohle si Paula na svědomí nevezme. „Proč bys prostě nešel do školy?“

„Jako by se nic nedělo?“

Přikývla. „Až ti skončí vyučování, pošli mi esemesku a uvidíme. Doufejme, že se máma do té doby objeví v práci a tím to celé skončí.“ Snažila se ho uklidnit úsměvem, který odpovídal tónu jejího hlasu.

Tvářil se pochybovačně. „Myslíte?“

Ne. Ale místo toho řekla: „Možné to je.“ Zvedla se a vypustila Torina ze dveří. Sledovala ho pohledem až k přednímu vchodu, jeho svěšená ramena, sklopenou hlavu. Hrozně moc chtěla věřit tomu, že Bev McAndrewová je živá a zdravá a na cestě domů. Ale přesvědčit samu sebe, to by vyžadovalo triumf naděje nad zkušeností a něco takového v sobě Paula nemá.

Odvrátila se, padla na ni chvilková nostalgie po starém týmu. Její kolegové by naprosto přesně chápali, proč se obtěžuje s Torinem a jeho sotva chvíli pohřešovanou matkou. Ale to už je pasé. Místo toho musí předstoupit před vrchní inspektorku Fieldingovou. O jejím skóre usvědčených pachatelů slyšela jen samé dobré věci a tohle je rozhodně tým, k němuž se chce připojit. Jenže už novou šéfovou nechala čekat dlouho. Pěkně se vzdálila dokonalému začátku, v nějž doufala. Naštěstí ještě není pozdě všechno napravit. Prostě se jen musí snažit o trochu víc.

Tramvaj rachotila po vysokém viktoriánském viaduktu, její elegantní moderní linie tvořily kontrast s oblouky ze sazemí začerněných cihel. Je to výstižná metafora pro celou oblast obklopující Minster Canal Basin, pomyslel si Tony. Naproti viaduktu stála polorozbořená apsida chrámu, špinavý pískovec kružeb gotických oken byl tím jediným, co zůstalo stát, když svazek bomb luftwaffe proměnil vše ostatní v sutiny. Ještě před dvanácti lety viadukt a chrám obklopovaly bez ladu a skladu postavené budovy, polovina z nich opuštěná a chátrající, rámy oken prohnílé a střechy prohnuté. Oblast kolem kanálu bývala nejošklivějším a nejméně oblíbeným městským obvodem centra Bradfieldu.

Pak jakási otevřená hlava z městské rady objevila fond Evropské unie určený na oživení zblázněného a zanedbaného prostředí v centrech měst. Teď je kanál středem živé oblasti. Řemeslnické dílny, nezávislí nakladatelé a vývojáři softwaru tu pracují v těsném sousedství, vyšší patra obsadily byty a garsonky a množství barů a bister poskytuje místním i návštěvníkům příležitost družit se. Jedna z prvoligových hvězd klubu Bradfield Victoria dokonce propůjčila své jméno španělskému tapas baru, který tu a tam pocítí svou přítomností.

Samotný kanál se proměnil ve směsici stálých soukromých kotvišť a úvazišť pro krátkodobé kotvení lodí nabízejících prázdninové a jednodenní výlety na místa, kde se dříve přesouvaly náklady do celé země.

Přestože šlo o atraktivní místo, Tonyho by nikdy ani ve snu nenapadlo uvažovat o něčem takovém jako o možném domově. Kdysi před jednou z hospod u vody seděl s Carol Jordanovou, předstírali tehdy, že jsou normální lidé, kteří si můžou zaskočit na drink a kus řeči, jenž nezahrnuje

niterný život narušených jedinců. Jindy si tu dával výběr tapas se dvěma americkými kolegy, kteří si přišli prohlédnout psychiatrickou léčebnu s ostrahou, v níž pracoval. Nejednou prošel podél kanálu z jedné strany města na druhou, když si v hlavě přemítal složitý případ. Chůze v něm osvobozovala duševní pochody, dokázal zvažovat i jiné možnosti než jen ty obvyklé.

Takže oblast kolem kanálu dobře znal. Přesto ho nikdy nenapadlo představit si, jaké by to mohlo být, kdyby žil na vodě v srdci města, dokud se to nestalo jedinou možností, která mu zbývala. Jeho bývalý dům v Bradfieldu už byl mimo dosah, prodal ho, když se domníval, že konečně našel místo, které by s hlubokým přesvědčením mohl nazývat domovem. I to je teď pryč, dům ve Worcesteru vyhořel do základů, což je nepříjemná metafora toho, co se stalo s životem, jaký si představoval, že tam povede. Ať se podíval kamkoli, všude vnímal zatracené metafory.

Tony přešel plochu vydlážděnou kočičími hlavami, která oddělovala tapas bar od kotviště hausbótů, a vyhoupl se na palubu pěkné lodi, jejíž jméno *Steeler* stálo ozdobně vyvedené na zlatočerné stuze táhnoucí se přes záď lodi. Tony odemkl těžký visací zámek, který jistil poklop palubního průřezu, a zdusál po příkrých schodech do kajuty pod sebou. Při průchodu kolem rozvodné skříně nahodil elektrické napájení lodi, které tvořilo pole solárních panelů. I zachmuřené bradfieldské nebe poskytovalo dostatek energie pro jednu osobu, jejíž spotřeba energie měla k extravagantnosti daleko.

Překvapilo ho, jak rychle přivykl existenci v tak omezeném prostoru. Život s určeným místem pro všechno a se vším na svém místě působil nečekaně konejšivě. Nezbyval tu prostor pro žádné zbytečnosti; tento styl zredukoval Tonyho materiální život na holé minimum, přinutil ho přehodnotit cenu věcí, jimiž si během let zakramařil život. Dobrá, nemiloval praktické nezbytnosti, jako bylo vynášet obsah toalety nebo doplňovat zásobník vody. Ani mu tak úplně nevyhovovala kamarádská soudržnost na vodě, propojenost, která k sobě přiváděla snad ty nejnepravděpodobnější kombinace lidí. A ještě pořád nezvládl systém vytápění. Noci začínaly být chladnější a přecházení v promrzlé kajutě už mu lezlo na nervy. Chystal se uchýlit k akci poslední záchrany – posadit se

k manuálu a konečně si přečíst návod. Ale přes veškeré nesnáze se v tom klidném uzavřeném světě cítil dobře.

Odhodil batoh na koženou pohovku, která se táhla podél lodní přepážky, a zapnul elektrickou konvici, aby si připravil kávu. Zatímco čekal, než se voda začne vařit, pustil laptop a zkontroloval maily. Jediná nová zpráva přišla od policisty, pro nějž před několika lety sestavoval profil sériového pachatele znásilnění. Otevřel mail, částečně doufal, že by mohl obsahovat další přizvání ke spolupráci.

Zdravím, Tony. Jak se máte? Slyšel jsem o té záležitosti s Jackem Vancem. Hrozná věc, ale bez vašeho přispění to mohlo dopadnout mnohem hůř.

Píšu vám, protože organizujeme konferenci na podporu využívání psychologických profilů v ostře sledovaných případech. Nejenom u vražd, ale i u dalších závažných deliktů. Je stále těžší přesvědčit hlavouny a policejní úřady, že se i v dnešní době úsporných opatření finančně vyplatí jít do toho. Snažíme se argumentovat, že předběžné výdaje ušetří spoustu dodatečných výdajů. Napadlo mě, že výborným hlavním řečníkem by byla Carol Jordanová, díky tomu, jak dlouho s vámi úzce spolupracovala. Ale nějak se mi ji nedaří sehnat. Bradfieldská metropolitní policie mi odpověděla, že už ji nemají v záznamech. Informovali mě, že byla přeložena do Západní Mercie. Tam zase tvrdí, že u nich ve sboru nepracuje. Zkoušel jsem mailovou adresu, kterou jsem od ní dostal, ale mail se mi vrátil zpátky. A číslo mobilního telefonu, které jsem na ni měl, už nefunguje. Napadlo mě, jestli třeba nepřešla do hluboké ilegality, ale ať už je to jak chce, počítám, že vy budete vědět, jak ji kontaktovat.

Mohl byste mi na ni poslat spojení? Nebo pokud by to bylo nepraktické, mohl byste ji alespoň požádat, ať se mi ozve?

Předem děkuju,

Rollo Harris,

detektiv vrchní superintendant,

policie Devonu & Cornwallu

Tony zíral na displej, slova viděl rozmazaně. Rollo Harris není jediný, kdo neví, kde je Carol Jordanová ani jak ji kontaktovat. Většina z lidí, kteří je oba znají, by se zdráhala tomu uvěřit, ale Tony s Carol nepromluvil skoro plné tři měsíce. A kdyby se cítil schopný toto mlčení přerušit, netušil by, kde ji hledat. Poslední věc, kterou mu Carol řekla poté, co skončil hon na Vance, zněla: „Není to všechno, co skončilo, Tony.“ A patrně to myslela vážně. Odstříhla se od jeho života.

Zpočátku se mu dařilo udržovat si představu o jejích pohybech. Přestože Caroliny poslední týdny u Bradfieldské metropolitní policie byly klasifikovány jako dovolená z rodinných důvodů, bylo její povinností informovat zaměstnavatele, kde se nachází. A protože Paula McIntyreová lépe než kdo jiný věděla, jak těsné bývalo pouto mezi ním a Carol, nezapomínala na něj. Carol si na měsíc pronajala služební byt v Bradfieldu a potom přesídlila do domu rodičů.

Pak přestala být vrchní inspektorkou Bradfieldské metropolitní policie a podle Pauly po několika dnech odešla z domu rodičů. „Volala jsem jí na mobil a ten byl mimo provoz. Tak jsem vytočila číslo jejích rodičů a mluvila jsem s Carolíným tátou. Nebyl zrovna nejvstřícnější, ale připustil, že u nich už nebydlí. Buď nevěděl, nebo mi nechtěl říct, kde je,“ hlásila mu Paula. Když Tony uváží kvalitu Pauliných vyšetřovatelských schopností, David Jordan nejspíš skutečně neví, kde jeho dcera žije.

Nemohl si pomoci, musel se dohadovat, co se stalo. Vrátit se domů k rodičům by Carol za daných okolností jako profesionál nedoporučil. Její bratr je mrtvý, zabítý vrahem, kterého se jemu a Carol nepodařilo včas chytit. A žal obecně vyvolává potřebu někomu přičknout vinu. Byl to Carolin pocit provinění nebo bolest rodičů, co mezi ně vrazilo klín?

Ať už to proběhlo jakkoli, neskončilo to dobře. Na to by Tony vsadil všechny peníze. A protože Carol potřebovala svalit odpovědnost za smrt Michaela a Lucy na něj, že byl příliš pomalý a včas si neuvědomil, co Vance plánuje, bude ho následně obviňovat i z roztržky s rodiči. Další rána navíc.

Tony si klouby prstů protřel oči. Ať se Carol Jordanová skrývá kdekoli, on bude tím posledním, kdo by se o tom dozvěděl. Dříve nebo později se tomu bude muset postavit a buď s tím něco udělat, nebo to navždy nechat plavat.

V oblasti Gartonside by se nikdo nerozhodl žít dobrovolně. Už když se úzké ulice jednoduchých cihlových řadových domů na samém konci devatenáctého století stavěly, jejich první obyvatelé věděli, že neuplyne ani jediná dekáda a stanou se z nich slumy. Díky tenkým zdem byly stálým problémem zima a vlhko. Levné materiály umenšovaly soukromí. Venkovní toalety a neexistence koupelen nepomáhaly hygieně ani zdraví továrních dělníků, kteří naplnili domky o dvou ložnicích až k prasknutí. Gartonside se stalo neradostným přístavem pro bezradné, lidi bez naděje a nejnovější příchozí do města. Jedině přistěhovalci časem unikli jeho slepým uličkám.

Konečně v jednom z posledních hurá záchvatů dvacátého století bradfieldská městská rada nařídila, že Gartonside bude srovnáno se zemí a nahrazeno moderním sídlištěm s prostornějšími domy, s parkovacími místy před nimi a s malými zahrádkami vzadu. O deset let později nebyla ještě dokončena ani první fáze – zbavení se stávajících nájemníků a demolice jejich bývalých domovů. Ve stínu ohromného stadionu Bradford Victoria dosud stálo několik málo ulic, v nichž se udrželi nájemníci. A shluk domů se zatlučenými okny a dveřmi za nimi čekal na demoliční četou, která je zredukuje v suť.

Paulina navigace dosud věřila v ulice Gartonsideu a díky tomu na místo dorazila s ještě větším zpožděním. Když přijela na Rossiter Street, bylo okolí místa činu řádně vymezené girlandami policejní pásky a uniformovanými policisty s kamennými tvářemi v reflexních vestách. Přidala svoje auto k ostatním na improvizované parkoviště na konci ulice a nechala zaregistrovat svou přítomnost na místě činu. „Kde je vrchní inspektorka Fieldingová?“

Konstábl s psací deskou s klipsem trhl hlavou směrem k mobilní operační místnosti o kus níž v ulici. „Je ve voze, obléká se ke vstupu na místo činu.“

Byla to úleva. Nepřijíždí zas tak pozdě, jak se obávala. Když se konečně rozloučila s Torinem a našla si cestu do místnosti týmu, zaskočila ji její prázdnota. Místo obvyklého šumu konverzace a telefonických hovorů našla jen nepřirozené ticho přerušované pouze klapáním kláves laptopů dvou detektivů s těžkými prsty.

Ten, co seděl blíž ke dveřím, vzhlédl a povytáhl neposlušné obočí. „Vy jste určitě ta nová, co? McIntyreová, že jo?“

Paula se ocitla v pokušení srazit mu hřebínek rychlým: *Pro vás seržantka McIntyreová*, neznala ovšem ještě rozložení sil v kanceláři, a tak se rozhodla pro: „A vy jste?“

Shrnul si z lesknoucího se čela hustou ofinu černých vlasů. „Detektiv konstábl Pat Cody.“ Mohutně se rozmáchl paží. „A tohle je oddělení pro vyšetřování vražd na Skenfrith Street. Akorát že většina týmu vyrazila na místo činu. Vražda, dole v Gartonsideu.“

Tolik k naději na klidný den. „A tam je i vrchní inspektorka Fieldingová?“

Cody se křivě pousmál. „Uhodla hned napoprvé. A není zrovna nadšená z toho, že tam její pobočník není s ní.“ Housenkovitě obočí se opět nadzvedlo. Velice dobře se bavil.

Paula mu nehodlala nic vysvětlovat. „Nechali tu adresu?“

„Rossiter Street, Gartonside.“

„Známe číslo?“

Odfrkl si. „Čísla z tamních dveří opadala už před lety. Domy mají zatlučená okna a dveře, čekají, až si městské rozpočet bude moct dovolit buldozery. Místo činu poznáte podle aktivity kolem něj.“

Taky že ano. Paula se vyhýbala kalužím a výmolům a po kovových schodech vystoupala do mobilní operační místnosti. Když vešla dovnitř, drobná žena, která se soukala do ochranné bílé kombinézy, se přestala oblékat a přeměřila si Paulu od hlavy až k patě. „McIntyreová?“

Zjevně standardní forma oslovení v tomhle týmu. „Ano. Vrchní inspektorka Fieldingová?“

„To jsem já. Je od vás milé, že jste se k nám připojila. Tak se oblékněte, jak nejrychleji to půjde.“ Fieldingová v něčem připomínala ptáčka. Nebylo to jen velikostí a jemnými kostmi. Těkala očima po okolí dokonce i tehdy, když na sebe natahovala oblek, rychlé trhavé pohyby v Paule vyvolaly obrázek kosa, vyklovávajícího ze země červy.

„Sepisovala jsem svědeckou výpověď. Pohřešovaná osoba.“ Paula si prohlédla hromádku kombinéz. Fieldingová si zabrala jedinou malou. Uchýlila se tedy ke střední velikosti a pustila se do nepohodlného procesu jejího navlékání.

„To je pod vaši platovou úroveň.“ Skotský přízvuk Fieldingové byl spíš medově svůdný než napůl agresivní.

„Shodou okolností znám toho chlapce, co ohlašoval zmizení matky. S jeho matkou jsem se dokonce kdysi setkala. Přišlo mi, že ušetřím čas, když to vyřídím sama, protože zaměstnanec na přepážce trval na dodržení lhůty čtyřiaadvaceti hodin.“

Fieldingová se zarazila, zip se zastavil na půli cesty, pod drobnými nádry. Zamračila se, olivová pleť obličej se zvrásnila do reliéfní mapy drobných brázd a hřebtů. „To proto, že je vycvičený, aby postupoval podle protokolů. Protokolů zavedených z toho důvodu, abychom my detektivové nemrhali svým časem kvůli lidem, kteří se spontánně rozhodli strávit noc mimo domov.“

Paula zastrčila do kombinézy druhou nohu a naštvalo ji, že se nohavice zadrhla, když ji natahovala přes koleno. „Vždycky jsem to chápala tak, že když se v ohrožení ocitne nezletilý nebo nějaký bezbranný dospělý, spustíme akci okamžitě.“ Podle šeptandy je Fieldingová matkou. Měla by to chápat.

Fieldingová zabručela. „Už je to dávno, co jste pracovala v terénu, McIntyreová. Tým pro závažné zločiny vás rozmazlil.“ Udělala obličej. „V ideálním světě byste měla pravdu. Jenže my nežijeme v ideálním světě. Škrty a propouštění pro nadbytečnost nám svázaly ruce.“ Znovu se zamračila, hnědé oči se žhavě zabodávaly do Pauly. „Nemáme lidi, kteří by okamžitě skočili na něčí zmizení. Necháváme to na uniformovaných policistech. Vás potřebuju tady. Ne abyste se honila po stopách někoho, kdo se nejspíš jen rozhodl nebýt tam, kde ho očekávají.“ Vztáhla ruku,

aby Paulu umlčela, než stačila cokoli namítnout. „Já vím. Důvody pro takovou volbu obvykle bývají zatraceně neveselé. Jenže nejsme žádní sociální pracovníci.“

„Madam.“ Rozzlobená, ale nikoli zkroušená Paula se odvrátila a zapnula si zip kombinézy. Dobrá, Fieldingová má v něčem pravdu, ale to neznamená, že ona pověsí lidskost na hřebík. Beviny poslední známé pohyby bude vyšetřovat v rámci svého volna. Nějak. Stále ještě zády k Fieldingové, jejíž fyzická přítomnost vyplňovala víc prostoru, než by se zdálo možné, odvedla hovor od svého údajného přestupku. „Tak co tu máme?“

„Banda narkomanů už několik měsíců jeden z domů tu a tam využívá jako squat. Na víkend odjeli někam k Sheffieldu na hudební festival. Předě dvěma hodinami se vrátili a uprostřed obývacího pokoje ležela mrtvá žena.“ Hlas Fieldingové zněl tlumeně, protože si v předklonu na nohy natahovala igelitové návleky. „Patrně bychom jim měli být vděční, že nás zavolali, místo aby vzali nohy na ramena.“

„Poznali tu ženu?“

„Prý ne.“

Paula si na hlavu natáhla kapuci a na ruce si navlékla studené modré nitrilové rukavice. „Vzhledem k tomu, že se nezdejhli a zavolali, to bude nejspíš pravda. Kdyby tu ženu znali, byli by méně ochotní věc nahlásit. Lidé, co žijou mimo hlavní proud, mívají tendenci nevěřit, že postupujeme nezaujatě.“

Fieldingová naklonila hlavu do strany, uznávala logičnost poznámky. „Dobrý postřeh. Tak, jdeme na to.“ Neobtěžovala se tím, že by přidržela dveře Paule, které se podařilo je zachytit těsně předtím, než se zabouchly. Cestou k domu se Fieldingová otočila přes rameno. „Líbilo by se mi, kdybychom začínaly ve větším klidu, abychom si mohly vyjasnit, jak to mezi námi bude chodit. Uvědomuju si, že tohle je vaše první pracovní nasazení v hodnosti seržanta.“

„V týmu pro závažné zločiny jsem pracovala jako pobočník vrchní inspektorky Jordanové, madam.“ Paula se rychle dokázala zastat sama sebe. Fieldingová musí pochopit, že není někým, s kým by se dalo strkat. Musí vědět, že se na Paulu může spolehnout. „Budu vám krýt záda.“

Výraz ve tváři Fieldingové se změnil, chladné vyhodnocování ustoupilo

souhlasu. „Jsem na svůj tým pyšná. Možná nejsme specialisté, s jakými jste pracovala v týmu pro závažné zločiny, ale máme velice slušné výsledky. Slyšela jsem o vás hodně dobrého. Dokažte mi, že se vaši přátelé nemýlili.“

Nebyl to zrovna nejsrdečnější uvítací projev, jaký kdy Paula slyšela. Ale byl to začátek. A vzhledem k tomu, že chce, aby její kariéra měla budoucnost, bude se maximálně snažit.

Jakmile zjistí, co se stalo Bev McAndrewové.

P pečivě vybíraný nábytek byl pryč, odvezl ho muž s dodávkou, kterou si Carol objednala přes inzerát v místních novinách. Vlastně to byli dva muži s dodávkou a zbavit stodolu majetku Michaela a Lucy si vyžádalo dvě jízdy. Osobní předměty Carol sbalila do plastových bedýnek z hobby marketu a uložila je do garáže. Všechno ostatní byly živé vzpomínky, bezpochyby ozdoby dům nějakého šťastného kupce, který setrvává v blažené nevědomosti o původu oněch věcí.

Nedotčenou nechala jedinou část domu, samostatný pokoj, který Michael vybudoval na jednom konci budovy. Byla to ložnice pro hosty velikosti garsonky, s vlastní toaletou a sprchou, plně oddělená od zbyvájícího prostoru novou stěnou stejně silnou, jako byla tradiční kamenná zeď, která ochraňovala vnitřek domu před drsným počasím. Důvodem pro zvukovou izolaci byla skutečnost, že místnost sloužila i jako Michaelova pracovna. Tady psal kódy a vyvíjel software pro hry a aplikace. Podél jedné stěny se táhl dlouhý stůl, na němž ležela řada počítačů a herních konzolí. Pokud je Carol známo, tuto místnost bratrův vrah svou přítomností nepošpinil. Když sem vstoupila a zavřela dveře, dokázala ještě pořád cítit Michaelovu blízkost jako dřív, za jeho života.

Když do Bradfieldu přišla poprvé, bydleli spolu v přestavěném půdním bytě v centru města. Venku za vysokými okny hlučelo, pulzovalo, jiskřilo a třpytilo se město. Ale v prostoru uvnitř Michael pracoval a oba dva žili. Pamatuje si, jak při návratu domů často otvírala dveře do rachotu střelných zbraní či do futuristického elektronického soundtracku. Jakmile si Michael uvědomil, že se Carol vrátila, vždycky si nasadil sluchátka, ale rozhodně při práci dával přednost tomu, když na něj ze všech stran útočily zvukové efekty.

V současné době si Carol navykla vypít kávu a sníst miskou cereálií s kompotovaným ovocem v místnosti, kde spala, z vysokých reproduktorů na okrajích pracovního stolu se při tom linula hudba. Každé ráno to byl výběr, který si Michael sestavil naposledy, poslední hudba, kterou při práci poslouchal. Směs Michaela Nymana, Ludovika Einaudiho a Brada Mehldaua. Nic, co by si kdy sama zvolila. Ale začínala se při té hudbě cítit dobře.

Jedla rychle, celá nedočkavá vrátit se k těžké fyzické práci, která jí znemožňovala zkoumat vlastní nitro. Když vstoupila do stodoly, překvapil ji pohled na černobílou border kolii sedící na podlaze pár metrů od dveří, z tlamy jí mezi silnými bílými zuby visel růžový jazyk. Carol se rozbušilo srdce, hlavou se jí valila kaskáda výčitek a obav. *Jak jsi mohla být tak pitomá? Nechalas dveře otevřené, přeskočilo ti? Takhle lidé přicházejí o život. Přítomnost psa znamená přítomnost člověka, člověk znamená cizího člověka, cizí člověk znamená nebezpečí. To ses vůbec ničemu nepřiúčila, ty huso jedna hloupá?*

Chvilku zůstala ztuhlá, neschopná vymyslet, co si počít. Pak v ní naskočila stará Carol Jordanová. Pomalu se sehnula, odložila na zem miskou a hrníček. Věděla, kde má jaké pracovní náčiní; vždycky si všechno dobře vybavovala. Lehce couvla a ukročila do strany. Ani ona, ani pes ze sebe nespouštěli zrak. Carolina levá ruka tápala kus od těla, až se konečky prstů dotkly rukojeti perlíku. Jakmile ho sevřela v ruce, pes zbystřil pozornost.

Carol zhoupla perlíkem a podržela oběma rukama násadu nástroje před tělem. Pak se vrhla proti psovi, neartikulovaně na něj z plna hrdla zařvala. Polekaný pes vyskočil, couvl, potom utekl.

Proběhla za ním dveřmi, stále rozrušená na nevinné zvíře, které teď, jak viděla, sedělo u nohou neznámého člověka, vykukovalo zpoza jeho nohavic, uši přitisknuté k hlavě. Zabrzdila smykem, netušila, jestli si má připadat jako blázen, nebo se bát. Muž nepůsobil zrovna hrozně. Upadla do starého zvyku sestavit si v duchu popis hlavních rysů osoby. Něco kolem sto osmdesáti centimetrů, středně silná postava. Placatá tvídová čepice seděla na tmavých vlasech, na spáncích prokvétajících stříbrem. Úpravně zastřižený plnovous, úzké rty, masitý nos, tmavé oči lemované vějířky vrásek z častého pobytu na čerstvém vzduchu. Otevřený voskový kabát odkrýval vestu z hnědého semiše, košili smetanové barvy pod

ní a, bůh jí pomoz, kolem krku uvázanou kravatu. Vroubkované manšestrové kalhoty barvy karamelu měl muž zastrčené do zelených holínek. K dokonalému obrázku venkovského pána chyběla jen na paži zavěšená zalomená brokovnice. Koutkem úst mu zacukal úsměv. „Zdá se, že jste mi vyplašila psa.“ *Mluva žáka soukromé školy. Slovník snobů, kteří ani neznají cenu mléka.*

„Nemám ráda, když mi někdo vstupuje na pozemek.“ Carol spustila perlík k zemi, až se jeho hlava dotkla půdy.

„Moc se omlouvám. Je ke své škodě příliš zvědavá.“ Tentokrát úsměv zazářil naplno.

„Takže pes by omluvu měl. Jak zní vaše?“ Nestarala se o to, že se chová hrubě. Po tom, co se tu stalo, by nad ní při konfrontaci s cizím člověkem na jejím pozemku každý přimhouřil oko.

„Říkal jsem si, že je nejvyšší čas, abych se vám přišel představit. Jsem George Nicholas. Bydlím v tom domě na srázu kopce.“ Obrátil se, ukazoval vpravo za sebe.

„V tom zatraceně velkém domě na srázu kopce?“

Uchechtl se. „Asi by se to tak dalo říct.“

„Takže vy jste ten chlápek, co mu tady patří veškerá půda kolem, kam až oko dohlédne, kromě mého pozemku?“

„Ne úplně veškerá. Ale ano, většina z ní. A tohle je můj pes, Jess.“ Zcučchal srst na fenčíně hlavě. „Pozdrav, Jess.“ Pes od něj poodešel, posadil se před Carol a zvedl packu.

Musela uznat, že je to dobrý postup. Naprosto odzbrojující, pokud by patřila k typu žen, které se nechají odzbrojit. Carol potřásla fence tlapou a potom se sklonila, pohládila její hustou srst. „Ty jsi ale krasavice, co?“ Pak vstala. „Já jsem Carol Jordanová,“ představila se, potřesení rukou se vyhnula tím, že zabořila volnou ruku do kapsy kalhot.

„Já vím, byl jsem na pohřbu.“ Zatvářil se bolestně. „Nemáte důvod si to pamatovat. Já... měl jsem Michaela a Lucy moc rád.“

„Nikdy se o vás nezmínili.“ Byla to drsná odpověď, ale tím se Carol netrápila. Dokonce zalhala. Lucy kdysi mluvila o večeri ve velkém domě a Michael si z ní dělal legraci, že opouští své socialistické principy.

„Proč by taky měli?“ odpověděl prostě. „Pochopil jsem, že jste se

zrovna dvakrát často nevidali. Ale byli jsme sousedé a čas od času jsme se společensky stýkali, a byť na tom nezáleží, měl jsem oba moc rád. Jako všechny tady kolem mě zděsilo, co se jim stalo.“

Carol si odkašlala. „Ano. No. Bylo to děsivé.“

Nicholas sklopil pohled k zemi. „Před třemi lety mi zemřela žena. Opilý řidič srazil její auto na kluzké dálnici.“ Zhluboka se nadechl, zaklonil hlavu a zadíval se do nebe. „Samozřejmě nejde o nic takového, jako se stalo tady, ale docela si dovedu představit, jaké to je ztratit milovaného člověka náhlou násilnou smrtí.“

Carol se snažila projevit zájem, ale nepodařilo se jí to. Ne doopravdy. Nedokázala soucítit s lidmi, kteří se jí snažili přesvědčit, že vědí, čím prochází. S empatií skoncovala. Léta sledovala, jak je Tony Hill panem Empatickým, a podívejte se, kam ji to dostalo. K čertu s empatií. Přesto. Dobré způsoby se tak úplně neotupily. „To je mi líto,“ zahuhňala.

„Mně taky.“ Jejich pohledy se opět setkaly. Tentokrát byl úsměv plný smutku. „Každopádně jsem vás chtěl pozdravit. A pozvat vás na večeri. Třeba příští týden? V úterý ke mně přijde pár přátel z vesnice, nechtěla byste se k nám připojit?“

Carol zavrtěla hlavou. „Nemyslím. Nejsem momentálně zrovna dobrou společnicí.“

Přikývl, rychle porozuměl. „Samozřejmě. Tak snad někdy jindy.“ Zavládlo nepřijemné ticho, pak Nicholas pohlédl ke dveřím do stodoly. „Jak pokračujete s...“ Hlas se mu vytratil do ztracena.

„Vykuchávám to tam. Pojdte se podívat.“ Vnímala Nicholasovo zaváhání, neradostně se usmála. „Nebojte se, nic už uvnitř nevidíte.“

Vstoupil za ní do holé skořápky stodoly. Když na ni hleděla jeho očima, pochopila rozsah toho, co udělala. Jedině kuchyně zůstala v původním stavu. Všechno ostatní bylo do hola vybrakované. Zbýval poslední úkol, stržení ochozu, na němž Michaela a Lucy na posteli zavraždili. Schodiště už vytrhala. Dnes se chystala podetnout podpurný trám, který držel podlahu, a dobrat se tak posledního stadia jejího rozebrání. „Tohle je můj následující úkol.“

„Nehodláte odstranit celý trám, že ne?“ Zvrátil hlavu, sledoval trám až do rámu stropního nosníku, který se táhl přes celou šířku stodoly.

„Až ho dostanu ven, podlaha se z bortí. Bude to mnohem snazší, než ji bourat.“

Nicholas se na ni díval, jako by přišla o rozum. „Když ho vytáhnete ven, zhroutí se vám celá střecha. Je to hlavní nosný trám. Je tu od doby, co se stodola stavěla.“

„Jste si tím jistý?“

„Jsem. Nejsem žádný inženýr, ale celý život se pohybuju kolem starých budov.“ Carol podezíravě sledovala jeho prst, kterým jí ukazoval konstrukci příhradového nosníku kleštiny Ardantovy vazby. „Pokud mi nevěříte, pozvěte si sem stavebního inženýra, ať se vám na to podívá. Ale prosím vás, nezbavujte se toho trámu, dokud se s někým neporadíte.“ Tvářil se natolik rozrušeně, že kapitulovala, odložila instinktivní nedůvěru ke komukoli, kdo se jí snažil radit, co má dělat.

„Dobře,“ slíbila. „Budu pracovat jenom kolem.“ Sklonila se a zcuchala psovi srst. „Zdá se, žeš mi prokázala službu, Jess.“

„Vždycky rádi pomůžeme,“ ozval se Nicholas. „A teď půjdu. Nepochybně se zase uvidíme?“

Carol cosi nezávazně zahučela a vyprovodila Nicholase ke dveřím. Stála v nich a sledovala ho, jak odchází z jejího pozemku a vyráží přes zvlněnou pastvinu směrem k domovu. Napadlo ji, že se chovala přátelštěji k psovi než k jeho majiteli. Bývaly doby, kdy by jí z takového zjištění bylo trapně.

Jenže teď už ne.

V jednom strašlivém okamžiku si Paula mylně vyložila, na co se dívá. Ty husté světlé vlasy, široká ramena, nohy, které u ní vždycky vyvolaly vzpomínku na Anne Bancroftovou; všechno typické znaky Carol Jordanové. Nikdy ji neviděla nahou, leda ve svých fantaziích, ale vlastní představivost jí stačila k tomu, aby na zlomek vteřiny rozmázla realitu, kterou měla před očima. Pak pochopila, že mrtvá žena rozvalená na podlaze není Carol Jordanová. Tahle má jiný tvar postavy. Je příliš silná v bocích a stehnech, má příliš krátké tělo. Ale v jednu chvíli se jí pěkně zatočila hlava.

Fieldingová její zaváhání zaregistrovala, což Paulině vážnosti u ní nepomohlo. „Jste v pořádku, McIntyreová? Domnívala jsem se, že na tohle budete dávno zvyklá.“

Paula si odkašlala do papírové masky. „Při vši úctě, madam, na tohle si nikdy zvyknout nechci.“

Fieldingová pokrčila rameny a odvrátila se. „Chápu.“ Popošla k mrtvé a sehnula se, aby si ji mohla lépe prohlédnout. „Nechtěl, abychom ji poznali, to je zřejmé. Podívejte se na tohle.“ Ukázala na kaši z masa a rozdrcených kostí, která bývala ženiným obličejem. Nahé tělo pokrývala spousta modřin a oděrek. Paula viděla hodně obětí násilí, ale nedokázala si vzpomenout na žádnou mrtvolu, která by prošla tak systematickým bitím.

Hlavou jí probleskla další možnost. Trvalo jí, než ji napadla tahle spojitost. Ale popis ubité ženy odpovídal zároveň popisu Bev McAndrewové. Ranní káva jí vystoupila zpátky do krku, Paula obešla fotografa týmu ohledání místa činu, aby lépe viděla. A podruhé jí kolena podklesla

úlevou. Tohle není Bev. Torinova matka je vyšší a štíhlejší, má větší ňadra. Ať už je ta žena kdokoli, není to pohřešovaná magistra.

Paula se rozhlédla po místnosti. Bylo to bezútěšné místo k umírání. Stěny pokrývaly vlhké skvrny a plíseň, prkna podlahy zažraná špína. Propadávající se pohovka stála obrácená čelem k podrápanému konferenčnímu stolku, jehož chybějící nohu nahradil sloupek drolicích se cihel. U obou boků pohovky se kupily plechovky od piva, tři popelníky přetékal cigaretovými nedopalky a špačky marihuanových jointů. Vypotřebovaná plata běžně dostupných analgetik se povalovala mezi pomačkanými krabicemi, které kdysi obsahovaly pizzy a burgery. Zápach v místnosti tvořila směsice všeho, co by v životě nejráději nikdy necítila.

Paula se obrátila zpátky a neradostně se zahleděla na zavražděnou ženu. Zatoužila po Tonyho schopnosti přecíst místo činu a porozumět něčemu z mysli, která ho vytvořila. Jenže ona umí vyslychat živé, ne mrtvé. Projde si pohyby, k nimž došlo na místě činu, ale vždycky se bude muset spolehnout na další specialisty, na to, co dokážou zjistit oni.

A jako na zavolanou jeden ze specialistů právě vešel do místnosti. „Vrchní inspektorko Fieldingová. Prý pro mě něco máte?“ Paula okamžitě rozpoznala vřelý protažený kanadský přízvuk doktora Grishi Shatalova, patologa ministerstva vnitra, který zpravidla pracoval na vraždách v Bradfieldu. Když procházel kolem Pauly, jemně jí poklepal na rameno. „Paulo! Rád vás vidím.“

Fieldingová podstoupila, z toho mála, co Paula zahlédla v jejím obličejí, by řekla, že s úlevou. „Je vaše, doktore. Tohle bylo brutální.“

„Vzít někomu život je podle mě brutální vždycky.“ Grisha přičapl vedle mrtvé. „I když způsob na pohled působí mírumilovně.“ Natáhl ruce k ženinu tělu, postupně tlačil na různá místa a pak čekal, zvažoval tepлотu a posmrtnou ztuhlost.

„Zemřela tady?“ Otázka Fieldingové zněla příkrě. Paulu napadlo, že její pověst netrpělivého člověka bude mít své opodstatnění. Tady zcela jistě není prostor pro vyměňování zdvořilostí, jaké vždycky probíhalo mezi Carol a Grishou. Rovnou k věci a žádné zdržování, to byl patrně styl Fieldingové. Podobně jako hodně žen ve vedoucích pozicích se rozhodla být ještě tvrdší než muži.

Grisha se ohlédl přes rameno. „Řekl bych, že ano. Máte tu rozstřík krve z rány na hlavě, promodralost končetin, která mi napovídá, že s ní po smrti nebylo manipulováno. Považuji za vysoce pravděpodobné, že ještě žila, když ji sem přivedl.“ Vzhlédl k fotografovi. „Už jste skončil? Můžu s ní hýbat?“

„Je vaše, kámo.“ Fotograf poodstoupil a ženu jim přenechal.

Grisha opatrně pootočil hlavou oběti do strany. „Podívejte se sem. Vidíte to?“ Ukázal na proražené místo v lebce. Světlé vlasy ztmavly, promísily se s krví a mozkovou hmotou. „Rána do hlavy dlouhým, zakulaceným a těžkým předmětem. Baseballová pálka nebo kovová tyč. Jakmile tu ženu dostanu do laboratoře, udělám si lepší představu. Kdyby se jí nestalo nic jiného, ta rána by ji s nejvyšší pravděpodobností zabila. Jenže on si její smrt dobře pojistil tím kopáním.“ Ukázal na modřiny na těle. „Velké, nepravidelné kruhové tvary, to je klasická modřina od kopance. A ta barva, červená s nádechem do purpurova. Ta nám vypovídá, že ještě žila, když ji vši silou ukopal k smrti.“ Seděl na bobku, přemýšlel. „Buď je hodně chytrý, nebo měl kliku.“ Vyčkávavě se odmlčel.

„Nemám čas na hádanky,“ zabručela Fieldingová. „Jak to myslíte?“

„Kopal ji. Zůstal u kopání, nedupal na ni. Vám by se hodilo, kdyby na ni dupl. Získali byste třeba vzor podrážky jeho vysokých bot.“

„Parchant.“ Znělo to znechuceně. „Jak víte, že měl vysoké boty?“ Výraz v obličejí Fieldingové nic neprozrazoval, překřížila si však ruce na hrudi, jako by se chtěla ochránit před násilím.

„Vzhledem k rozsahu škody – obličej má úplně rozmlácený, podívejte se, Fieldingová – hádám, že to způsobily kovové špičky. A ty bývají spíš na vysokých botách než na nízkých.“ Grisha ukázal na ženin levý kotník. „Koukněte na tyhle odřeniny. Mně to vypovídá o omezování pohybu. O nějakém poutu. Ale s ostrými okraji. Určenému spíš pro potrubí než pro člověka. Proto jí takhle roztrhlo kůži. Až ji dostanu na stůl, prohlédnu si dobře zápěstí.“

Než mohla Fieldingová cokoli dodat, přerušil je další technik v bílé kombinéze. „Šéfko, patrně byste to chtěla vědět. Zdá se, že jsme našli její oblečení a kabelku. Byly zastrčené za vanou.“

„Dobrá práce, Hussaine. Uložte to oblečení do pytlů a pošlete ho

rovnou do laborky. Paulo, až tu skončíme, půjdete zkontrolovat obsah kabelky. Jste žena, máte lepší ponětí o tom, co je co, než tihle mládenci s chlupatou prdelí.“

Paula se kousla do jazyka. Ale to jen proto, že se moc ráda jako první podívá na majetek oběti. Jestli se ovšem Fieldingová domnívá, že ji zneškodní zařazením do škatulky ženičky, ještě uvidí. „Madam,“ řekla jen.

„Co čas smrti?“ Fieldingová už se přesunula k dalšímu bodu.

Grisha ženu uchopil a jemně ji přetočil na břicho.

„Podívejme se, co nám sama poví.“ Otevřel igelitový pytlík, který s sebou na místo činu vždycky nosil, a vyndal z něj teploměr. Lehce ženě roztáhl nohy, aby mohl odečíst rektální teplotu. Pak Paula zaslechla, jak nasál dech mezi zuby. „Ježíši Kriste!“ vyletělo z něj. Grisha zřídka kdy projevoval jakékoli emoce, teď ale z jeho hlasu číselo znechucení.

„Co se stalo?“ vyzvídala Fieldingová.

Grisha se naklonil dopředu a upřeně se zadíval mezi ženiny nohy. Opatrně natáhl jeden prst. „Myslel jsem si, že už jsem viděl všecko na světě.“ Řekl to tak tiše, že ho Paula sotva slyšela.

„Co se stalo, Grisho?“ zeptala se a položila mu ruku na rameno.

Zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že jí silným lepidlem slepil stydké pysky.“

Než skončilo dopoledne, měla Marie sestavený seznam otázek pro Roba Morrisona. Zkušenost ji naučila, že nemá cenu zdržovat se zcela nevhodným smyslem pro zdvořilost. Potřebuje znát odpovědi, aby mohla začít se strategickým rozvojem, na který si ji najali. Má ho spustit a dopomoci, aby byl úspěšný. Strachovat se, jestli Rob její vyptávání nebude považovat za kritiku, nemá cenu, nikomu to nepomůže. Pokud by jeho choulostivé city měly stát v cestě pokroku, ať si radši vypěstuje tlustší kůži, pomyslela si. A to rychle.

Znovu překontrolovala ručně psaný seznam, který si připravila – vždycky je lepší si otázky poznamenat; líp se tak udrží v paměti a během diskuse je méně pravděpodobné, že by jí vyklouzly z mysli –, a spěchala otevřeným prostorem do Robovy kanceláře.

Cestou přehlédla místnost, vnímala, kdo má hlavu skloněnou, kdo mluví do telefonu nebo se mračí na monitor, a kdo jen prázdně zírá před sebe nebo se pohodlně opírá v židli a vybavuje se s kolegou na vedlejším pracovním místě. Marie nehodlá v dohledné době spouštět něco tak krutého, jako je mapování činností, ale nikdy není brzy začít se sběrem dojmů ze zaměstnanců. Například takový Gareth. Dost možná je jedním z nejproduktivnějších zaměstnanců, ale momentálně práci nevěnuje sebemenší pozornost. Sedí pootočený od monitoru a klábosí se samolibě působícím chlápkem v růžové košili a bavlněných khaki kalhotách s bezchybně upraveným úcesem. I přes celou místnost rozpoznala logo Ralph Lauren Polo. Vsadila by se, že z něj na dálku táhne voda po holení nebo kolínská. Když ji představovali zaměstnancům na poschodí, nezaregistrovala ho, a kdyby tam byl, určitě by si ho všimla. Ten typ zná a vůbec se jí nelíbí.

Vypustila muže z mysli, prošla otevřenými dveřmi Robovy kanceláře a zastihla ho před počítačem. Myš zuřivě klikala, jako kdyby byl v nejtěžší části nějaké rozčilující počítačové hry. „Máte minutku?“ zeptala se.

Okamžitě přestal dělat to, co zrovna dělal, a než měla příležitost zahlédnout obrazovku, zavřel okno, v němž pracoval. „Jistě. Nějaký problém?“

„Potřebovala bych si s vámi projít některé naše postupy.“ Marie si přitáhla židli k boku stolu. „Chci si vyjasnit, jak věci děláme teď, abych mohla zjistit, kde by se dalo dosáhnout strategického vylepšení.“

Dychtivě přikývl, podrbal se na bradě a pak se zatahal za ušní lalůček. Došlo jí, že patří k lidem, kteří se nedokážou přestat dotýkat obličeje. Hned by se nejraději vyhnula dotyku s čímkoli, čeho se předtím dotkl on. Uhladil si obočí a podrbal se ze strany na nose. „To dává dokonalejší smysl,“ řekl.

Sotva začali, nakráčel do místnosti pyšnou chůzí propagátor Ralpha Laurena. Přejel očima po Marii, setrval pohledem na jejích nadrech a nohou, pak svou pozornost přenesl na Roba. „Přijdeš večer?“ zeptal se, na pozvání to znělo direktivně.

Rob zareagoval grimasou, která vypadala jako varovné zamračení. „Nige, rád bych tě seznámil s Marií Matherovou, naší novou šéfkou marketingu. Marie, tohle je Nigel Dean. Je jeden z koumáků seshora. Oddělení vývoje softwaru pro náš systém sběru dat.“

Nigel Marii pozdravil úklonem hlavy. „My jsme Big Brother,“ řekl. „Ten, co vás sleduje, ne ten, na kterého se díváte v telce. Zpracováváme veškerá data od vašeho supermarketu přes rychlostní kamery až po sítě mobilních operátorů. Dokázal bych sledovat vaši cestu od vchodových dveří vašeho domu až do kanceláře, aniž byste o tom měla sebemenší tušení.“

Rob se neklidně zasmál. „Neposlouchejte ho, Nige nás všechny rád vytáčí.“

Podlézavec, pomyslela si. „Budu to vést v patrnosti,“ odpověděla klidně a nedalo se z toho určit, na čí prohlášení reaguje.

„Jen jsem se přišel ujistit, jestli se k nám Rob večer připojí. Řada z nás jde oslavit uzavření nové významné smlouvy. Míříme do Honeypots. Víte, kde to je?“

Člověk nemusel být zrovna vymetač lokálů, aby znal Honeypots, největší a nejztreštěnější z bradfieldských lap-dancing klubů. Marie by si radši nechala přitlouct ruku ke zdi, než aby tam strávila večer. Zdaleka ne poprvé si připomněla, jakou kliku v životě měla, a byla vděčná za svého Marka. „V týdnu nikdy nikam nechodím,“ odpověděla.

Nigel povytáhl koutek úst v úsměšku. „Vy ženy a spánek pro krásu. Tak možná jindy. V pátek?“

Marie nasadila nejsladší úsměv, jakého byla schopná. „Přivedu manžela. Rád se dobře pobaví.“ Posbírala ze stolu svoje papíry a zvedla se. „Robe, možná to dokončíme, až budete mít čas?“

Blběček, pomyslela si cestou zpátky do své kanceláře. Zřejmě vůbec nezáleží na tom, kde pracujete, nikde před nimi neuniknete. *Tím větší škoda.*

Mobilní operační místnost byla chaos se ztlumeným zvukem. Neustávající proud uniformovaných policistů, detektivů a členů podpůrného štábu civilistů se trousil dovnitř a zase ven, v jejich obličejích se odrážela celá škála výrazů od pochmurných a nabručených po ničím nedotčené a veselé. Paule stačil jediný pohled, aby věděla, že tohle je nejhorší možné místo k prozkoumávání důkazů, které by jednou mohly skončit jako klíčové při soudním přelíčení. Se svolením Fieldingové opustila místo činu a zamířila zpátky na Skenfrith Street, aby si tam někde našla klidný koutek. A pokud má být upřímná, chtěla získat trochu odstupů mezi sebou a tou mrtvou ženou.

Během let práce v týmu pro závažné zločiny se Paula setkala se širokou paletou ohavností, jaké dokáže jedna lidská bytost udělat druhé. Věci, které viděla, narušovaly její noci i dny, ale vždycky se jí podařilo odsunout je do šuplíku v hlavě, odkud jí nemohly zakalit ostatní život. Věděla, co je ocitnout se v ohrožení života, při práci ztratila kolegy. Pouhou souhrou náhod unikla kruté pasti, která během honičky na Jacka Vance zničila budoucnost Chris Devineové.

Všemi těmi hrůzami prošla. Možná si to vyžádalo pár skleniček navíc za zlých nocí, nárůst spotřeby cigaret za zlých dní. Přesto stále dokázala absorbovat bolest, vyrovnat se s hněvem. Kdesi hluboko uvnitř se s tím naučila žít. Jenže dnešní oběť jí pořádně zamotala hlavu. Nedokázala tomu uniknout. Bylo už samo o sobě těžké spolknout ono brutální zbití, ale s tím by se bez větších problémů vyrovnala. Druhá věc – sotva onen čin dokázala pojmenovat, byť i jen ve vlastní hlavě – byla nekonečně horší. Jako by vrah chtěl popřít všechno, co ženu dělalo tím, čím byla. Rozmlá-

cený obličej, zničené tělo, nepoužitelné dokonce ani k sexu. Učinil ji naprosto bezcennou. Vypovídalo to o pohrdání, jaké Paulu mrazilo u srdce. Měla podezření, že tohle nebude vrah, který se zastaví u jedné oběti.

V týmu se o tom bude klevetit a spekulovat. Paula dobře ví, jací jsou policisté. Zachtělo se jí nebýt alespoň nějaký čas součástí toho všeho. Úkol sestavit profil oběti založený na obsahu její kabelky byl dostatečně dobrou výmlouvou.

Na neznámém území nové základny se Paule podařilo najít kantýnu, vybavila se kávou a s potěšením objevila balíček Jaffa Cakes. A protože osazenstvo kantýny vždycky ví, co a jak, nasměrovali ji do malé konferenční místnosti ve čtvrtém patře, v níž se po zbytek dne nebude nic dít.

S rukavicemi a maskou na obličej, s kávou a sušenkami na zvláštním stole se konečně obrátila k životu mrtvé. Kabelka působila pracovním dojmem – byla z černé kůže, obnošená, ale ne odřená, slušné kvality a prostorná. Drobnými odděleními a kapsami trochu připomínala zmenšený kufřík. Paula metodicky vyprázdnila její obsah na stůl, nezdržovala se prohlížením jednotlivých předmětů, dokud si nebyla jistá, že je kabelka zcela prázdná. Relativní nepřítomnost zbytečností na ni udělala dojem, v duchu si zapsala za uši, že svoji vlastní tašku musí zbavit nashromážděných nánosů každodenního života.

Napřed se pustila do zjevně dámských předmětů. Rtěnka, řasenka, růž na tváře, vše označené jménem obchodu, řetězce běžných drogerií. Plastový skládací kartáč na vlasy s úzkým zrcátkem v rukojeti. Takže žena, která dbá o svůj zevnějšek, ale nedělá si z toho fetiš.

Balíček papírových kapesníků, zbývají v něm už jen dva. V malé plechovce kdysi bývaly bonbony, ale teď obsahuje čtyři tampony. Dva kondomy v umělohmotném obalu. Plato antikoncepčních pilulek, zůstaly v něm tři poslední. Takže téměř najisto heterosexuální, nejspíš bez partnera. Pokud žijete ve vztahu, obvykle takové věci necháváte doma, v koupelně nebo v šuplíku nočního stolku. Nechystáte se z okamžitého popudu strávit noc v cizí posteli.

Balení silných prášků proti bolesti. Paula se zamračila. Měla dojem, že takové vám bez předpisu nikde neprodají. Když si před několika měsíci natrhla lýtkový sval a strávila dva dny v nesnesitelných bolestech, Elinor

jí potajmu pár kousků vynesla z nemocnice a ona musela odpřisáhnout, že to nikomu neřekne. Paula si z ní kvůli tomu utahovala. „To některý z tvých pacientů v pooperační péči je dneska na paracetamolu?“ Elinor se přiznala, že šlo o vzorky od zástupce farmaceutické firmy.

„Všichni doktoři mají šuplík narvaný bezplatnými vzorky,“ vysvětlila. „Člověk by řekl, že budeme moudřejší, ale sami do sebe cpeme léky jako šílení.“

Byla oběť lékařka? Nebo někdo, kdo trpěl bolestmi? Paula otázku prozatím odložila stranou a vrátila se k obsahu kabelky. Tři psací pera; jedno z hotelu, jedno z řetězce papírnictví a jedno od charitativní organizace pro ochranu zvířat. Svazek klíčů – klíč od fiatu, dva patentní, dva dózické. Dům, auto, kancelář? Dům, auto a klíče od domu někoho jiného? To se zatím nedá určit. Několik zmuchlaných účtenek z prodejny Freshco Express v Harriestownu vypovídalo o oblíbě pizzy s feferonkami, masových koláčků s kuřecí tikkou a nízkotučného jahodového jogurtu.

iPhone bude hotovou studnicí pokladů. Paula ho probudila ze spánkového režimu. Spořič představovala na zádech se vyvalující želovinová kočka. Když se Paula pokusila obrazovku otevřít, vyžadovala po ní heslo. To znamená, že telefon bude muset k technikům a tam některý guru nakonec dokáže jeho záhadu rozluštit. Neproběhne to jako u týmu pro závažné zločiny, kde byla vždycky při ruce IT specialistka Stacey Chenová. Stacey by v rekordním čase z telefonu vytáhla všechna data do posledního a urychlila by tím vyšetřování. Tady, v Paulině novém světě, se její důkazní materiál bude muset zařadit do fronty. Tady se nic neuspíší; rozpočet by takové napětí neunesl. Rozčarované pro telefon vypsala štítek a uložila ho do samostatného sáčku.

Zbývalo už jen úzké kovové pouzdro a napěchovaná peněženka. Paula otevřela pouzdro a objevila tenký štůsek obchodních vizitek. Nadia Wilková zjevně pracovala jako zástupkyně firmy Bartis Health pro oblast Severozápadu. Vizitka uváděla webovou adresu firmy, číslo mobilního telefonu a Nadiinu mailovou adresu. Paula vzala svůj telefon a číslo navolila. Zabalený iPhone zatančil na stole rozechvělé shimmy, pak se spustila hlasová schránka. „Ahoj, tady Nadia Wilková.“ Slabý nádech východoevropského akcentu téměř úplně překrýval slušný bradfieldský přízvuk.

„Omlouvám se, ale momentálně s vámi nemůžu hovořit. Nechte mi, prosím, vzkaz a já se vám ozvu, jakmile to půjde.“ Vítané potvrzení.

Paula rozevřela peněženku. Tři kreditní karty na jméno Nadzieja Wilkowiá; věrnostní karty Freshka, Co-opu a skupiny obchodů s módním oblečením; knížečka poštovních známek se dvěma zbývajícými; tenký svazček stvrzenek a čtyřicet liber v hotovosti. Žádné fotografie, žádná příhodná adresa. Paula rychle prolistovala stvrzenky. Parkovací lístky, účtenky za benzin, ze sendvič barů, fast foodů a dva účty z restaurace. Předá je důstojníkovi, který bude rozdělovat úkoly členům týmu. Někdo další by jimi mohl projít detailněji, nejlépe poté, co z telefonu získají Nadiin diář.

A to bylo všechno. Je dobré žít spořádaný život, ale když skončíte jako mrtvola, detektivům, jako je Paula, to moc nepomůže. Hlavně potřebují adresu Nadiina bydliště. Paula otevřela internetový browser ve svém mobilu a našla si stránku firmy Bartis Health. Sídliila v jakémsi městě v Leicestershiru, o kterém Paula v životě neslyšela. Obchodní záměr patrně spočíval ve výrobě levných generických verzí léků, kterým vypršel patent. Příjmy vysoké, ale patrně nízká marže, obávala se Paula.

Zavolala na číslo uvedené na stránce kontaktů. Žena, která hovor přijala, na Paulinu žádost o informaci zareagovala oprávněně podezíravě, ale souhlasila, že zavolá zpátky a požádá o přepojení na linku přístroje, který stál na vyvýšeném místě na stolku v rohu místnosti. Paula schopnostem tohoto systému moc nedůvěřovala, ale o pět minut později se ráda nechala vyvést z omylu. „Proč se vyptáváte na Nadiu? Stalo se jí něco? Nevěřím, že by se dostala do problémů s policií,“ vychrlila ze sebe žena, jakmile je spojili.

„Znáte Nadiu dobře?“ Paula si dala dobrý pozor, aby nepoužila minulý čas.

„Neřekla bych, že dobře. Setkaly jsme se jen několikrát. Je velice přátelská, taková otevřená osoba. A mají tu o ní vysoké mínění. Tak co se stalo? Měla snad doma nějakou nehodu?“

„Doma?“

„V Polsku. Poslala mail... Počkejte, kdy to tak mohlo být, před třemi týdny? Každopádně oznamovala, že její matce diagnostikovali třetí sta-